

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Sister

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 849

DE WAANZINNIGE AAN DE
PORCUPINE-RIVIER.

20 cent.

Plotseling vertoonden zich twee gedaanten, die van een man en die van een reusachtigen, blijkbaar zeer sterken hond op hoge pooten en met een muil als een roofdier.

NIEUWE SERIE

De waanzinnige aan de Porcupine-Rivier

HOOFDSTUK I.

HET AFSCHIED.

Op ongeveer vijftig mijlen afstand ten Noordoosten van Fort Joekon ligt, in vol-slagen eenzaamheid, de hut van Jim Hale, den pelsjager.

Wanneer de zomer in het land is, behoeft hij niet te klagen over de verbindingen met de buitenwereld, tenminste wanneer men de om-standigheden in aanmerking neemt.

Want dan stroomt de Porcupine of Stekel-varkenrivier vrijelijk tusschen hare boorden en men kan met een vlugge kano tamelijk gemakkelijk honderden mijlen afleggen, als het moet.

Dan is er ook het paard, nog altijd onmisbaar in deze streken, want van een verkeersweg voor auto's is nog geen sprake, en treinen verwacht men er niet, voor wij nog eens een halve eeuw verder zijn.

Wellicht is dan het land beter ontgind, of men vindt ergens ijzererts in den bodem, of petroleum — of er is een ander motief, om over te gaan tot den aanleg van het stalen spoor.

Zooals het nu is, zou het stoompaard hoogstens in tijden van goudkoorts of des zomers enkele tientallen passagiers per week kunnen vervoeren! Stellig niet meer.

Maar op het oogenblik waarop dit verhaal aanvangt lag het geheele land dik bedolven onder de sneeuw, die hier en daar een halve meter hoog

lag, en op punten waar de wind vrij spel had nog aanzienlijk veel hooger — en men was toch pas in het begin van den winter! De sterkste sneeuwploug zou niet in staat zijn geweest iets tegen deze tot een ijzerharde massa aaneengevroren laag uit te richten.

En Jim Hale deed er dus verstandig aan bij het begin van den herfst te zorgen dat er een groote voorraad brandstof, verduurzaamde levensmiddelen en vooral munitie opgestapeld lag in het schuurtje, dat bij het groote blokhuis behoorde, en dat hij bereiken kon door een tusschendeur, zonder genoodzaakt te zijn, zijn neus buiten te steken, op gevaar af dat die dadelijk zou bevroren.

Jim Hale was ongetrouwd, ofschoon hij de dertig al gepasseerd was, en bracht daar den jachtijd door in gezelschap van zijn vallen, zijn tien trekhonden, zijn trouw geweerd, en niet te vergeten zijn knecht, een schranderen halfbloed, Jean Tabor geheeten.

Hij was de zoon van den Franschman, die in Canada had gewoond, even over de grens en een Indiaansch meisje, dat Tabor naar Halifax gevolgd was.

Intusschen had de knaap heel wat meer van zijn moeder dan van zijn vader geerfd hij was meer Indiaan dan Franschman! Zijn blik was weergaloos scherp, hij was schier

onvermoeibaar, en hij zocht vruchteloos zijns gelijke in het zetten van vallen, het opsporen van het wild en het voorloopig toebereiden van de huiden.

Hij hield van Hale, zooals een trouwe hond van zijn meester houdt, en de eenzaamheid viel hem volstrekt niet zwaar, evenmin als de afwezigheid van vrouwen, en toch waren geen van beide mannen wat men een vrouwenhater pleegt te noemen! Zij waren alleen maar van oordeel, dat vrouwen hier slechts in den weg zouden loopen, en hen zouden afhouden van den harden, altijd durenden arbeid, die hen menigmaal dagen achtereen van huis hield, met hun slede, hun honden, hun tent en hun zak gedroogd vleesch.

Men zal hieruit eenigszins kunnen afleiden hoe de brave Jim zich wel mocht gevoelen op dien kouden Novemberdag, toen hij daar aan zijn tafel zat in het gezelschap van twee vrouwen!

En wat voor vrouwen! Mooie, jonge meisjes van een zekere beschaving, zooals men ze geen honderd mijlen in het rond aantrof!

Zij waren pas den dag tevoren in die ruwe blokhut komen binnenvallen en de dichtelijke Tabor sprak dadelijk van „een tweelingzon”. Vervolgens sprak hij nog van „twee bloezems op denzelfden stengel”.

Voorts waren daar in het heerlijk warm gestookte vertrek nog drie mannen, en dat waren John Raffles, Charles Brand, en de reus James Henderson.

Om hetgeen thans volgt, goed te kunnen begrijpen, is het noodzakelijk, dat hier in het kort worde medegedeeld, op welke wijze de twee jonge meisjes daar in die eenzame blokhut in de barre eenzaamheid van het wintersche Alaska waren terecht gekomen.

Suzan en Irma Macpherson waren de dochters van een hoogleeraar in de plantkunde, die tevens, bij wijze van liefhebberij delfstofkunde bestudeerde. Zijn zwerfzucht echter maakte het den ouden heer onmogelijk, lang op een zelfde plek te blijven, en hij raakte zijn betrekking kwijt. Niet echter zijn lust tot onderzoek, en zoo trok hij dan door een groot gedeelte van Noordelijk Amerika, aan zijn dochters overlatend, zoo goed als het ging voor zich zelve te zorgen. Hij was een zeer zonderling, verstrooid mannetje, de oude heer Macpherson! Niet dat hij niet innig veel van zijn dochters hield, maar hij kon zich eenvoudig niet voorstellen, wat eigenlijk de beteekenis van geld was, en gedroeg zich, alsof hij in een lulekkerland woonde waar anderen wel voor hem en zijn twee meisjes zouden zorgen.

Gelukkig waren die wat dichter bij den be-

ganen grond gebleven. En hadden zich flink door het leven geslagen, zoodra hun moeder gestorven was, de eenige, die het zonderlinge mannetje, hun vader, wist te beteugelen.

Omstreeks een maand geleden hadden Suzan en Irma een betrekking aangenomen in een groot restaurant ergens in het hooge Noorden, waar zij zouden musiceren, maar helaas was juist de trek begonnen van goudzoekers, die van alle zijden waren komen toestroomen op het bericht dat er ergens aan de Stekelvarken-Rivier goud was gevonden.

Het gevolg was dat de meisjes al heel spoedig in groote moeilijkheden verkeerden, en het feit dat hun vader zich later bij hen voegde kon daar al heel weinig aan veranderen! Wat dat betreft had hij er evengoed niet kunnen zijn!

Tot hun groot geluk echter kruiste hun weg zich met dien van Raffles, dien zij kenden onder den naam van graaf Palmhurst, en die zich over hen had ontfermd. Na heel wat avonturen hadden zij tenslotte gezamenlijk Fort Joekon bereikt, en hier begon het gevaar nog dreigender te worden. Juist na hun aankomst brak er een oproer uit in de gevangenis van het Fort, gevolgd door een brand die het geheele houten gebouw in asch legde. En alsof dit nog niet genoeg was, werd de kapitein van het Fort, Richard Mellony tamelijk ernstig gewond, en zijn plaatsvervanger, Luitenant Falquhar, betoonde zich een laaghartige schurk, door misbruik te willen maken van het verblijf der beide meisjes op het Fort, dat nu onder zijn hoede stond.

En voor Brand waren al deze zaken nog erger geworden, nog smartelijker door de omstandigheid, dat hij niet ongevoelig had kunnen blijven voor de liefalligheid van Suzan, de oudste zuster.

Wie weet waartoe dit alles nog geleid zou hebben, wanneer niet onverwachts een ontkenning ware gevolgd, die aan alle droomen van den armen Brand ruw een einde maakte. Suzan bleek de verloofde te zijn van denzelfden kapitein Mellony, die nu nog altijd gewond lag in zijn kamer op het Fort, en daar verpleegd werd door een Indiaansche vrouw, die als een moeder voor hem zorgde.

De gebeurtenissen volgden elkander daarna zeer snel op. Raffles bevrijdde niet alleen de beide meisjes, die brutaalweg waren opgesloten in een kamer van het Fort, maar nam voor alle zekerheid ook den luitenant mee, daar hij bevreesd was, dat hij anders onmiddellijk achtervolgd zou worden. Bovendien haatte Falquhar kapitein Mellony, en wie weet wat er gebeurd zou zijn, als men het lot van den gewonde in zijn handen had gelegd.

De kleine troep bereikte het huis van Jim

Hale, een goede vriend van „Graaf Palmhurst”.

Professor Macpherson had men op het Fort achter gelaten, waar hij het heel wat beter zou hebben dan in de barre, koude wildernis van het Noorden.

En in deze zelfde hut was men den dag tevoren overvallen door een troep gespuis, samengesteld uit een deel der ontvluchte gevangenen, dranksmokkelaars en goudzoekers, men had zich natuurlijk te weer gesteld, maar de zaak zou stellig zijn misgelopen, als er niet gelukkig te elfder ure politie was komen opdagen, die de belegerden had ontzet.

En daarop kwam onverwachts het tragische einde — een van de overmeesterde gevangenen trad naar voren, en schreeuwde het uit, dat Falquhar zelf het geheele plan van het oproer had opgemaakt, dat hij dikwijls hielp bij het smokkelen van drank, en dat hij hun eigenlijke aanvoerder was! Falquhar gaf het antwoord dat men van een laf persoon als hij was kon verwachten: hij wist een revolver te grijpen, en schoot zich een kogel door het hoofd.

De politie was vervolgens met haar gevangenen in de richting van Fort Joekon weggetrokken, en Raffles, Brand en Henderson waren met de twee meisjes achtergebleven in het gastvrije huis van den pelsjager.

De toestand was dus op dit oogenblik aldus: De vader van de meisjes was op het Fort, ongeveer vier dagen reizen meer naar het Zuiden, de verloofde van Suzan lag met een kogelwonde op zijn legerstede, en Raffles en zijn vrienden waren van plan, op jacht te gaan — en dat plan zouden zij voorloopig moeten laten varen, zoolang de twee meisjes niet in veiligheid waren.

Maar daarvan kon men helaas niet spreken, want de vlakke was nog lang niet gezuiverd van het geboefte.

Er moesten nog tien of twaalf ontsnapte gevangenen rondzwerfen, waarschijnlijk goed bewapend, en tot alles in staat, om zich nieuwe munitie te verschaffen.

En dan moest men nog denken aan de goudzoekers, die nog steeds op eenigen afstand voorbijtrokken, begeerig naar het gele metaal.

Over de naaste toekomst nu werd gesproken rond om die ruw houten tafel, zoo zwaar als ijzer, en waarop zelfgebakken brood, geitenkaas, gecondenseerde melk, en wat potjes met ingemaakte vruchten stonden.

Dat was het ontbijt!

Allen luisterden op dit oogenblik naar Raffles, die ernstig zeide:

— Ik betreur het nu, Miss Suzan, dat ik U en Uwe zuster zoover Noordwaarts heb laten rekken! Want naar het schijnt buigt zich de

stroom der Goudzoekers juist op deze plek naar het Westen om, en reeds na een enkelen dagreis zouden wij zeker op hen stuiten. Ik acht het daarom het beste, dat wij U zoo spoedig mogelijk, en nadat gij goed zijt uitgerust naar Fort Macpherson brengen, dat is omstreeks tien dagen reizen hier vandaan — als alles goed gaat tenminste!

— Maar ligt Macpherson niet in Canada? vroeg Brand, die tamelijk stilzwijgend was geweest, maar zich gelukkig prees, dat hij niets van zijn smartelijk geheim aan het beminde meisje had verraden.

— Inderdaad — maar wat zou dat? Was de wedervraag van Raffles. Wij hadden allen onze papieren, en het zou ons weinig moeite kosten, zoo vaak wij dat verlangen de grens te passeeren. Overigens — de bewaking daarvan kan hier moeilijk afdoende zijn. De begaanbare wegen zijn zeer weinig in getal, de sneeuw heeft alles gelijk gemaakt, en Amerika evenmin als Canada kan een legerkorps grensbeambten missen, alleen om dit punt te beschermen!

— Het is mij toch al steeds een raadsel geweest, hoe het mogelijk is, de smokkelaars buiten het land te houden, terwijl het land duizenden en nog eens duizenden mijlen kustlijn heeft! merkte Henderson op.

— Het zou ook bijna onmogelijk zijn, James als er geen telefoon, geen telegraaf, geen radio en geen snelle schepen waren! gaf Raffles ten antwoord. Vertel mij eens, Hale, zou je ons kunnen aanraden, nog vandaag te vertrekken, om deze jonge dames naar een veiliger plaats te gaan brengen, ver buiten den trek van de goudzoekers?

— Wanneer gij het oog hebt op het weder, kan ik Uw vraag bevestigend beantwoorden, graaf! antwoordde de pelsjager. Gij komt immers terug?

— Stellig — zoodra wij zekerheid hebben, dat deze jonge dames volkomen veilig zijn!

— Het spijt ons, graaf, dat wij U zooveel last berokkenen! zeide Suzan met zachte stem. Door ons heeft zelfs Uw leven gevaar geloopt!

— Zeg dat toch niet! riep Brand levendig, voor Raffles nog iets had kunnen zeggen. Wij deden het gaarne — dat verzeker ik U!

Irma, die een tijdlang droomerig uit het raam naar buiten had gekeken, een raam dat misschien wel dertig dollars waard was, want het bestond uit echt glas! — zeide nu, met een snellen blik naar haar zuster, en blijkbaar aarzelend:

— Graaf, wilt gij mij veroorloven iets te vragen?

— Dat spreekt immers van zelf! zeide Raffles met een glimlach!

— Gij hebt ons verder weg willen brengen, om ons te beschermen tegen luitenant Falquhar, niet waar? Maar—hij is nu dood, op een vreeselijke wijze gestorven. Gevaar is er volstrekt niet meer voor ons op het Fort! Oh, ik vraag het niet uitsluitend voor mij—ik doe het hoofdzakelijk voor Suzan! Zij kan het denkbeeld niet verdragen, weg te gaan van kapitein Mellony, nu hij aan de beterende hand is! Zoudt gij—vindt gij het brutaal, als ik vraag, ons liever weer terug te brengen naar vader en Richard?

Raffles dacht maar een kort oogenblik na, en antwoordde toen:

— Het verheugt mij dat gij zelf dat voorstel doet! Zeker, de groote vijand is verdwenen, en tegen dat wij terug zijn, moet Richard zoo goed als genezen zijn! Weliswaar krioelt Fort Joekon op het oogenblik van gevaarlijk gespuis—maar de kapitein zal U wel weten te beschermen. Wat is jouw meening, Brand?

Er liep even een korte trekking over het gezicht van Brand, maar toen antwoordde hij met vaste stem:

— Dat is dunkt mij het beste! Wij hadden dat zelve moeten bedenken! Fort Joekon ligt ook veel dichterbij, en de weg is minder moeilijk!

Brand wist dat hij met die woorden voor goed een einde maakte aan een al te schoonen droom, maar hij was sterk, en niets verried, wat er in hem omging. Het was voor goed afgelopen. Het scherm was gevallen—het laatste bedrijf was uit.

Hij wist dat hij er niet aan zou sterven, daarvoor was de kwaal gelukkig nog niet diep genoeg ingevreten. Hij zou en hij moest vergeten!

En door Suzan weer bij Mellony terug te brengen sneed hij met eigen hand wat er nog over bleef van de zieke plek uit zijn hart!

Eenige minuten later was het besluit genomen.

Men zou nog dienzelfden dag terugkeeren.

Een uur later echter deed zich iets voor, hetwelk Raffles tot het besluit bracht, nogmaals

zijn plannen te wijzigen, ten minste wat een onderdeel daarvan betreft.

Omstreeks drie uur namelijk keerde er uit het Noorden een troep jagers terug, goede vrienden van Jim Hale, die, met een flinken buit aan vellen beladen op weg waren naar Fort Joekon, om de huiden daar te gaan afleveren aan een der factorijen van de groote Handelsmaatschappij.

Het waren zes mannen, sterk en gezond, en Hale stond dadelijk voor hen in.

Het was Brand zelf, die het eerst voorstelde, den pelsjagers te verzoeken, de meisjes mede terug te nemen.

Alleen Henderson zou hen vergezellen, en Raffles en Brand zouden hem in de hut wachten.

De jagers stemden onmiddellijk toe, en de reis zou aanvangen, nadat de honden een paar uren gerust hadden.

Toen het oogenblik om te scheiden aanbrak, greep Brand de hand van Suzan, liet zijn oogen nogmaals over het mooie gezichtje dwalen, en zeide:

— Het is niet waarschijnlijk, Miss, dat wij elkander nog ooit zullen terugzien. Ik wensch U het beste toe. Ik hoop dat gij gelukkig zult worden aan de zijde van Richard Mellony. Hij verdient het ten volle. Vaarwel!

En toen draaide hij zich haastig om, want hij vreesde, dat toch nog op zijn gezicht te lezen zou zijn wat er in zijn hart omging.

Henderson stond reeds gezakt en gepakt, op zijn sneeuwschoenen, met zijn buks in het foudraal dwars over zijn schouder.

En een kwartier later was er van den kleinen troep al niets meer te zien dan een onduidelijke plek, scherp afteekenend tegen het wit van de sneeuw.

Brand stond voor het venster, en staarde naar buiten.

Toen kwam Raffles naast hem staan, legde hem de hand op den schouder en zeide zachtjes:

— Het is nu voorbij, Charles! Je hebt je goed gehouden. En je zult het vergeten.

— Ik hoop het! zeide Brand dof.

**Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking
recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden**

HOOFDSTUK II.

HET HOL VAN SILFAX.

En nu waren de drie mannen al sedert twee dagen alleen met Tabor in de eenzame blokhut.

Zij brachten den tijd door met jagen en ook met visschen.

Voor dat laatste behoefden zij niets anders te doen dan en bijt te hakken en open te houden in het ijs, dat de Porcupine bedekte, en te wachten totdat de visschen, die het daar beneden onder het ijsdek benauwd kregen, naar dat gat kwamen zwemmen.

Zij konden ze met een groot schepnet eenvoudig opvisschen.

Het was op den morgen van den derden dag, en Tabor was uitgeweest, sedert het krieken van den morgen om naar een paar vallen te gaan zien, toen hij tamelijk opgewonden kwam binnenvallen, en in zijn zonderling Engelsch tot Hale zeide :

— Ik heb hem weer gezien, Boss !

Brand, die bezig was, zijn geweer te reinigen en opnieuw in te vetten, keek van dat werkje op, en vroeg :

— Een flinke beer, Jean ?

— Geen beer, Mijnheer, een mensch !

— Hij bedoelt Silfax, de gek ! zeide Hale, die doende was, dicht bij het raam, een huid schoon te schrapen, die tusschen een soort van sterk raam met touwen was uitgespannen.

Raffles zat bij den kachel, en las in een boek, dat hij hier tot zijn groote verbazing had gevonden, en dat een beschrijving behelsde van een overwintering op St. Laurence Eiland, in het begin van de achttiende eeuw.

Het was niets anders dan een gewoon journaal, in een heel eenvoudige taal geschreven, maar die een wereld van ontberingen, heldenmoed en zelfopoffering onthulde.

— Wat is dat voor iemand ? vroeg hij vol belangstelling.

— Ja, als men dat kon weten ! antwoordde Hale schouderophalend. Een jaar of vijf geleden is hij voor het eerst hier in de streek gezien. Wij begrepen dadelijk dat hij van Lotje getikt moest zijn. Stel U voor dat hij niet eens een geweer had ! En hoe het kwam dat hij niet bevroor hebben wij nooit kunnen begrijpen, want ook in het hartje van den winter droeg hij nooit een pels destijds ! Hij moet zich dus alleen maar met een mes verdedigd hebben

tegen beeren en wolven. Zij hebben mij probeeren wijs te maken, dat de wolven bang voor hem waren, omdat hij krankzinnig was, maar aan die praatjes geloof ik niet ! Hij zou de beesten beheerschen, alleen maar met zijn blik ! Ik beheersch ze liever met een goed geweer !

— Hoe was de naam van dien man ? vroeg Raffles, het boek terzijde leggend ?

— Men noemt hem Silfax, maar of hij werkelijk zoo heet zou ik niet kunnen zeggen. Ook niet hoe oud hij is. Hij ziet er uit als een wilde, met een baard tot op zijn middel, een hoofdhaar dat op zijn schouders neervalt, en hij kan evengoed zestig zijn, als veertig ! Jonger is hij in geen geval.

— Waar woont hij ?

— Ook dat staat niet vast. Maar wij gelooven, dat hij ergens een hol moet hebben aan de samenvloeiing van Porcupine River en Sheenjek River, dat is dus ongeveer een dagreis van mijn hut verwijderd. En als Jean hem van morgen gezien heeft, moet hij hierheen zijn afgedwaald. Waar was het, Jean ?

— Op den hoek van het groote bosch, een uur op sneeuwschoenen hier vandaan, bij de Leeuwenrots !

— Wat deed hij ?

— Wel, hij wandelde, en niets anders ! antwoordde de halfbloed grijnzend. En acht wolven wandelden achter hem aan !

Brand liet een kreet van ongeloof hooren, en zei :

— Komaan, Jean, wat een dwaasheid ! Je zult verkeerd gezien hebben ! Het waren honden !

— Mosjeu Brand — het waren wolven ! hield de halfbloed koppig vol. En zij liepen gedwee achter hem aan, met de koppen naar beneden, en de tongen uit de bekkens, en zoo mager als een talhout ! Ik wilde er al op gaan schieten, maar Silfax zag me, en hief dreigend den vuist naar mij op. Ik begrijp niet hoe hij mij heeft kunnen zien, want ik was goed verscholen, maar hij heeft de oogen van een lynx — ik geloof dat hij dwars door de rotsen kan heen zien !

Hale gaf Raffles een knipoogje, en zei :

— Jean heeft meer van die opvattingen ! Maar het is zeker, dat Silfax meer een dier dan een mensch is geworden, in den loop der jaren.

Zijn huid is zoo hard en zoo taai als leder, en zijn zintuigen zijn ongewoon ontwikkeld. Het steeds dreigend gevaar heeft hem hard gemaakt als een steen, slim als een vos, en wantrouwend als een konijn. En hij doet alles maar af met zijn handen, een dikken knuppel, uit ijzerhout gesneden, en zijn lang, breed jagersmes. In het zetten van vallen is hij een meester en hij zou zelfs mij een lesje kunnen geven — ofschoon ik geloof dat ik verstand van de zaak heb!

— Maar is hij werkelijk gek? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Oh, wat dat betreft, — stapel! antwoordde Hale, en hij haalde de breede schouders op. Ze hebben eens gezien, hoe hij boven op een lagen heuvel stond, en een toespraak hield — een soort van redevoering, zal ik maar zeggen — waartegen, denk U?

— Tegen de maan misschien? vroeg Brand.

— Dat kon niet, want het was klaarlichte dag! Neen, hij sprak een troep wolven aan, die in een kring om hem heenzaten, en jankten alsof ze veel liever ergens anders waren geweest! Luister wel — niet ik beweer dat, want ik heb het niet gezien, maar het wordt bezworen door dezelfde mannen, die U eergisteren heeft zien wegtrekken — en dat zijn geen praatjes-makers!

— Dat is al heel wonderlijk! zeide Raffles hoofdschuddend. Ofschoon — volstrekt onmogelijk is het niet! Wie weet begrijpen de dieren uit instinct, dat zij niets meer te duchten hebben van den mensch, hunnen doodsvijand, wanneer het licht van het verstand in hem is uitgebluscht.

Het bleef even stil, en toen vroeg Brand weer, een paar malen de haan van zijn geweer overhalend:

— Hoe is hij eigenlijk krankzinnig geworden?

— Ook dat weet niemand, mijnheer! antwoordde Hale. In ieder geval was hij al gek, toen hij hierkwam, dat is zeker! Er doen zonderlinge verhalen over hem de ronde. Zoo houden sommigen stokstijf vol, dat hij hier in de buurt goud moet hebben gevonden, en een groote hoeveelheid ervan ergens heeft verstopt op een moeilijk toegankelijke plaats. Zeker is, dat er al twee malen mannen hier zijn geweest, die wel een week lang hebben gezocht, zonder iets te vinden. Dan wordt er ook nog gepraat over zonderlinge geluiden, die uit zijn hol zouden komen! Sommigen zeggen dat het klinkt als snikken, anderen willen daarbinnen klanken hebben gehoord als van een Aeolus harp, niemand echter weet er het ware van. De zaak is, dat zelfs ruwe kerels een beetje bang voor hem zijn. Hij is verschrikkelijk sterk, hij gaat gevaarlijk goed met zijn knuppel om,

dien hij kan werpen als een Australiër het zijn boomerang doet. Gezelschap heeft hij nooit gehad — behalve van zijn hond, Chopin, en zijn wilde dieren!

Brand keek verwonderd van zijn werk op en vroeg.

— Heb ik je goed verstaan, Hale, noemt hij zijn hond Chopin?

— Ja, mijnheer, ze zeggen dat het een Franse naam is!

— Maar dat is de naam van een der grootste kunstenaars, die ooit geleefd hebben, riep Brand uit. Chopin was een Pool! Wat een zonderlinge inval, om een hond den naam van dien onvolprezen toonkunstenaar te geven!

Hale keek een beetje verbluft, en zei toen:

— Dat hebben wij hier nooit geweten, mijnheer! Wij dachten dat het zoo maar een naam was! Maar hoe dan ook — die Chopin is een rakker, en ik zou u niet aanraden, een hand naar zijn meester uit te steken, als de hond er bij is! Hij zou U in kleine snippertjes scheuren!

— Ik dank je voor de waarschuwing, beste Hale, zeide Brand lachend. Hoe is het, Edward? Zouden wij dien armen man niet eens gaan bezoeken?

— Ik had het je juist willen voorstellen! zeide Raffles, die het reisjournaal had neergevallen en opsprong. Het weer is zeer helder, ofschoon het mij voorkomt, geweldig koud te zijn. Als wij ons haasten, vinden wij hem misschien nog op de plek, waar Jean hem zag. Het was immers de Leeuwenrots?

— Ja, Mosjeu! antwoordde de halfbloed. Als gij U haast kunt ge mijn spoor volgen, dat zal U daar in een half uur brengen. Maar rep U — want hij blijft nooit lang op dezelfde plek, de krankzinnige!

— Gaat gij mede, Hale? vroeg Raffles.

— Ik hoop dat gij mij zult verontschuldigen, graaf — maar ik mag deze huiden niet onafgewerkt laten liggen, anders zouden zij bederven. Maar gij zoudt wel een of andere vette haas voor ons kunnen medebrengen! Er zitten er daarginds bij de leeuwenrots nog genoeg!

— Ik beloof het je, Hale!

Raffles en Brand trokken hun dikke, korte pelzen aan, drukten zich de mutsen van Otterbont op het hoofd, staken de breede jachtmessen in hun gordel, beschermden hun handen met de dikke wanten van zeildoek, gevoerd met zeehondenvel en tenslotte met schapenwol, en grepen hunne geweren.

Het kon omstreeks twee uur in den middag zijn, en de langstaande zon vergrootte hunne schaduwen op de blinkende sneeuw tot een

onwaarschijnlijke lengte, toen zij de blokhut verlieten.

Daar buiten trokken zij dadelijk hun sneeuwschoenen aan, en met behulp van deze praktische werktuigen liepen zij snel en veilig over de pas gevallen, en nog rulle sneeuw, die echter zeker binnen weinige uren zoo hard zou zijn geworden als ijs.

De leeuwenrots ontleende zijn naam waarschijnlijk alleen aan zijn vorm, die met wat verbeeldingskracht wel wat deed denken aan een leeuwenkop, met lange manen, want leeuwen waren er in deze streek nooit geweest en zouden er naar menschelijke berekening ook nooit komen.

De rots lag dicht bij den woudzoom, geheel afzonderlijk, kaal, en thans voor een gedeelte met sneeuw bedekt. Waar die niet had kunnen pakken kwam het graniet van de machtige rots in groote, donkere plekken te voorschijn.

Brand schatte, dat men op zijn minst een half uur noodig zou hebben, om rondom den voet van de rots te loopen.

De hoogte bedroeg stellig niet meer dan zeventig of tachtig meter.

Het bosch begon ongeveer honderd schreden van de rots. Het bestond voornamelijk uit pijnboomen en schrale dennen.

Zoover het oog kon reiken, breidde het zich naar het Zuiden uit.

De boschzoom maakte hier een scherpen hoek. Naar het Noorden niets dan sneeuw, een kale vlakke, met slechts hier en daar een geringe bodemverheffing. Heel in de verte, en nauwelijks zichtbaar afstekend tegen de parelgrijze lucht verhieven zich hoogere bergen.

De twee mannen konden omstreeks vijftig meter van den voet van de rots verwijderd zijn toen zich plotseling daarboven twee gedaanten vertoonden die van een man, en die van een reusachtigen, mageren, maar blijkbaar zeer sterken hond op hoge pooten en met een muil als een roofdier. Het beest stond onbewegelijk stil, en alleen zijn ruige staart zwaaide heel zachtjes heen en weer, terwijl hij neerkeek op de beide naderenden, die in het heldere licht duidelijk het woeste blikkeren van de verschrikkelijke, blinkend witte slag-tanden konden zien.

De man die naast hem stond was zeer groot en gekleed op een wijze, die het onbegrijpelijk maakte hoe hij de felle koude kon trotseeren.

Hij scheen niets anders te dragen dan een soort van blouse van rood flanel, open aan den hals, een broek van hertenleder, en hooge knie-laarzen.

Eerst dachten de beide vrienden dat hij een

zeer groote muts droeg, maar hij bleek blootshoofd te zijn!

Wat zij voor een hoofddekseel hadden aangezien, was eenvoudig zijn haar, ruig, zeer lang en in dichte krullen, staalgrijs van kleur, het beenige, fraai gevormde hoofd omgevend.

Hij leunde op een soort van knots of knuppel, aan het eene einde veel dikker dan aan het andere, en men kon het zich voorstellen, dat een sterk man met dit geduchte wapen zelfs den schedel van een wolf gemakkelijk met een enkelen slag zou kunnen verbrijzelen.

Brand meende nog de scheede van een mes aan zijn gordel te zien hangen, maar dat was dan ook de eenige bewapening van den man.

De twee vrienden wierpen elkander een veel beteekenenden blik toe.

Zij twijfelden er geen seconde aan, of die man daarboven op den leeuwenrots was Silfax, de gek, en het woeste beest naast hem was Chopin zijn hond.

Het was duidelijk dat de man daarboven hen ook reeds gezien had.

Hij zette de beide handen in de zijde en begon luid te lachen.

Het was een vreemde schrille lach.

En toen beiden nog een stap nader deden, verdween Silfax plotseling, met zijn gevaarlijken hond, alsof hij door den grond was gezonken.

Toen hoorden zij hem nog lachen, op zijn schrille, doordringende manier, onophoudelijk, en zonder adem te scheppen. De hond blafte slechts eenmaal, kort, als een soort van waarschuwing.

Geen dertig tellen later zagen zij Silfax eensklaps weer te voorschijn komen, nu aan den voet van den rots, aan den zoom van het bosch.

En nu gleed hij met buitengewone snelheid voort onder de boomen, tusschen de schrale stammen, op een soort van korte skis, blijkbaar van zijn eigen vinding, en die hem heel wat vlugger vooruit brachten dan sneeuwschoenen het konden doen.

De hond moest in galop overgaan, om zijn meester bij te houden, die even later tusschen de boomen was verdwenen, zwaaiend met zijn zware knots, en nog altijd lachend, alsof hij de beide vreemdelingen bespotten wilde.

— Wij gaan hem achterna! zeide Raffles kortaf. Het is zonderling — ik begrijp het niet, maar het is me, alsof ik de gestalte van dien man ken, alsof ik hem vroeger gezien heb, in geheel andere omstandigheden. En de naam van dien hond — mijn hemel — het is toch niet mogelijk dat hij het werkelijk is? Vlug, Brand — ik wil mij daaromtrent zekerheid verschaffen.

Vraag mij nu nog niets — je zult het spoedig weten ! Zijn hol kan niet ver hier vandaan zijn !

— Hij scheen ons kwaad gezind te zijn, Edward !

— Dat geloof ik niet Brand ! Hij dreef eenvoudig den spot met ons, dat is alles ! Hier is het spoor van de smalle loopplaten al, en dat van den hond ! Wij zullen ons moeten haasten, want al zal de duisternis om dezen tijd van het jaar niet volkomen zijn — ik wil toch liever den nacht niet buitenshuis doorbrengen, zonder tent.

Tusschen de boomen waren inderdaad de scherpe indrukken van de skis en die van de hondepooten duidelijk te zien. Zij behoefden niets anders te doen, dan dit spoor te volgen. Het leidde dwars door het bosch in Zuidoostelijke richting. Eenmaal kregen zij den indruk, dat zij een smalle stroom overstaken, ofschoon het ook een holle weg kon zijn — dat was niet te onderscheiden, nu de sneeuw alles had bedekt en gelijk gemaakt.

Het was nu stil om hen heen. Het lachen had opgehouden.

Na een half uur ongeveer stond Raffles plotseling stil, en greep Brand bij den arm.

De jonge man zag dat de oogen van zijn vriend zonderling tintelden.

Hij scheen met groote aandacht ergens naar te luisteren.

Toen keek hij voorzichtig om zich heen. De bodem van het bosch was golvend, heuvelachtig gevormd. De boomen waren hier zwaarder, dikker dan bij den boschzoom.

Raffles volgde zoover hij kon met den blik het spoor, totdat die gevestigd bleef op een kleinen heuvel, ongeveer zestig meters verder, en beschenen door de laatste stralen van de zon, die aanstonds voor korten tijd achter den gezichtseinder zou duiken. Zijn scherp oog had spoedig gezien, dat die heuvel slechts ten deele door de natuur gevormd was.

Er lagen wat ruwe planken op den top van het heuveltje, nauwelijks drie meters hoog, en dus weinig meer dan een aardhoop.

Een weinig verder week het bosch plotseling terug, om plaats te laten voor den stroom, die hier des zomers vrij breed met zijn grauwe golven voorbij moest stroomen — de Porcupine !

— Hoor je niets? vroeg Raffles heel zacht.

— Volstrekt niets — behalve het suizen van den wind, die is komen opsteken ! antwoordde Brand even zacht.

— Dat is waar — die wind zou ons kunnen verraden ! Hij gaat van ons naar de schuilplaats van den armen krankzinnige ! Kom mede, dan zal de toestand spoedig veranderen !

In een grooten boog liepen zij om den aardhoop heen, totdat de wind in hun gelaat blies.

Zij zagen nu een laag deurtje in den heuvel, gemaakt van een oude pakkist of iets dergelijks en daarnaast een kleine, vierkante opening, die zeker een venster moest verbeelden, en waardoor nu de zonderlinge klanken naar buiten drongen, voortgedragen door den wind, die Brand verbaasd deden fluisteren :

— Wat is dat toch? Wat beteekent dat geluid Het gelijkt op een harp !

— Geen harp, Brand — een viool ! antwoordde Raffles ernstig. Luister nu goed, en zeg me of je niet herkent wat daar gespeeld wordt.

Brand luisterde met de grootste aandacht.

De wind bracht hem klanken over, als een droeve klacht, eindeloos weemoedig.

Na eenige oogenblikken fluisterde hij, ten uiterste verbaasd, terwijl hij den arm van Raffles greep :

— Maar — dat is de „Legende van Winiawski” en door een meesterhand gespeeld.

— Geen wonder, Brand, zeide Raffles, en er klonk een zonderlinge ontroering in zijn stem. Die man die daar speelt is Michael Kazalski, de wereldberoemde Poolsche violist !

„Wie eenmaal een Dubec-sigaret gerookt heeft, zal nooit meer een ander merk rooken” : is een uitspraak van Lord Lister.

HOOFDSTUK III.

DE KLANK VAN HET GOUD.

Brand kon aanvankelijk niets zeggen. Hij hield zijn adem in om te luisteren, om niets verloren te laten gaan van die klanken, die als een smeekbede, als een kreet om verlossing, als levende wezens omgingen tusschen de kale stammen der hooge, kaarsrechte boomen.

Het was alsof een ziel in verdrukking daar haar smart uitjammerde, ver van de menschen.

En eensklaps zag hij weer terug, in het verleden.

Zeven jaren geleden was het.

Michael Kazalski trad toen op in de Albert Hall te Londen. Duizenden waren toegestroomd om den wereldberoemden meester te hooren. En daar stond hij op het podium, naast den glanzenden vleugel, met bloemen en planten om hem heen, rank, jong, met ravenzwart haar, en donkere, droomerige oogen.

En toen begon die Stradivarius te zingen, te juichen, te klagen — en het werd doodstil in de reusachtige zaal.

Dan de uitbarsting van het applaus die geen einde wilde nemen, en de vreemde glimlach om de dunne lippen van den buigenden kunstenaar, en de toegift, en weer die storm van toejuichingen, weinig beleefd in een Engelsche concertzaal.

En nu herinnerde hij zich hoe Kazalski plotseling verdwenen was, en hoe de bladen destijds met weinig bescheidenheid geschreven hadden over een liefdesdrama, waarvan de befaamde violist de held was geweest — of misschien wel een slachtoffer.

Hij had moeten optreden in Weenen — maar die stad had hij nooit bereikt.

Zijn Impressario was wanhopig, want ook hij wist niet waar de man zich kon bevinden, die hem binnen korten tijd rijk had gemaakt.

Later maakte een correspondent van de Times te Los Angeles melding van de weder-verschijning van Kazalski, maar dat moest een vergissing geweest zijn, want men hoorde niets meer van hem.

Men geloofde eerst aan een ontvoering door bandieten, toen aan een ongeluk in de Alpen, aan zelfmoord — en de wereld, die thans zoo snel leeft, vergat den kunstenaar binnen een jaar!

En nu was hij hier, een arme krankzinnige in gezelschap van een woesten hond, en van zijn viool, die hij met dertig duizend dollars betaald had.

Ten midden van sneeuw en ijs. Geheel alleen. Spelend voor de wolven en voor den ruischenden wind! Het vioolspel brak plotseling af in een soort van snik.

Brand voelde dat zijn stem trilde, toen hij heel zachtjes zeide:

— Dat is verschrikkelijk! Hoe verdwaalde hij hier? Wat is er met hem gebeurd? Hoe is hij van een redelijk wezen afgedaald tot den staat van weinig beter dan een dier?

— Wel, men zegt dat een vrouw zijn pad gekruist heeft, dat verklaart alles! antwoordde Raffles bitter. Ik wist dat hij teeder besnaard was. Een of ander bedrog zal hem gemaakt hebben tot wat hij nu is. Aanvankelijk zal hij de menschen ontvlucht zijn, en langzamerhand zal de waanzin zich van hem hebben meester gemaakt.

— In zes jaren tijds — en zijn haren zijn sneeuwwit! fluisterde Brand ontroerd. Zouden wij niets voor hem kunnen doen?

— Waartoe zouden wij iets doen? Weet gij of die man niet zeer gelukkig is? Hoe kunnen wij dat beoordeelen?

Raffles wilde nog iets zeggen, toen plotseling zijn aandacht werd getrokken door het kraken van takken in de onmiddellijke nabijheid van het woonhol in den aardhoop.

Hij keek scherp rond, en had het volgende oogenblik zijn geweer van den schouder gerukt. Een tweetal zeer groote grijze beren kwamen snel en snuffelend aanloopen. Hun vormen waren slechts onduidelijk te onderscheiden in de vage schemering, die zich tusschen de boomen had uitgespreid. Een der dieren richtte zich op de achterpooten op, met de voorpooten steun zoekend tegen den lagen heuvel. De ander echter liep regelrecht op de opening toe, en stak er zijn harigen poot door.

Op hetzelfde oogenblik liet zich daarbinnen een woedend geblaf hooren en de beer schreeuwde van pijn en trok zijn poot terug. De opening was nu weer vrij en de moedige Chopin kwam naar buiten gesprongen en viel onmiddellijk een der beren aan. Hij drukte zijn vreeselijke tanden in de keel van het verscheurend dier, maar diens klauwen retten hem de buik open, en de groote hond moest loslaten en viel bloedend ter aarde.

Dit alles had ter nauwernood eenige tellen geduurd. Nu vloog de kleine, lage deur open, en

Silfax kwam naar buiten, brullend van woede, en alleen maar gewapend met zijn knots! Hij wilde zijn trouwen kameraad verdedigen, dat was duidelijk.

Hij stond echter tegenover twee reusachtige beren, waarvan er een wel is waar gewond was, maar daarvoor des te woedender.

Toch aarzelde hij geen oogenblik, maar hief den zwaren knuppel op, met beide handen, en deed hem met zooveel ontzettende kracht neerkomen op den kop van een der aanvallers, dat de knots brak, maar de beer dood ter aarde stortte.

Zijn makker echter, luid brullend, richtte zich achter den man op, en stond op het punt hem tusschen den voorpooten te verbrijzelen, toen Brand bliksemsnel zijn geweer aan den schouder bracht, mikte, en den trekker overhaalde.

De kogel trof den beer in den kop, en het groote dier stortte ter aarde, maar in zijn doodsstuip trok hij den gek met zich mee, en zijn klauw haalde hem den schouder open.

Nog een stuiptrekking, en toen lag hij stil.

Het geheele, bloedige voorval had nauwelijks een paar minuten geduurd.

Raffles en Brand kwamen uit hun schuilplaats toesnellen, en bogen zich over den gewonden hermiet heen, die ernstig, maar niet doodelijk gewond was.

Brand trad het hol binnen, om naar verbandmiddelen te zoeken.

Bijna had de vreeselijke stank, die daar binnen heerschte, hem den adem benomen.

Er lag afval van voedingsmiddelen, half afgekloven beenderen, vergaen stroo, onbereide huiden van pelsdieren — geen wonder, dat men de lucht daarbinnen nauwelijks kon inademen.

Hij vond echter niets wat op een verbandtrommel geleeke, en Raffles was verplicht, den ongelukkige te verbinden met wat de beide mannen zelven hadden meegenomen, om dat was niet veel — een kleine rol verbandgaas, een pakje watten en een rolletje windsels.

In allerijl smeed Brand al dien afval naar buiten, zooveel hij maar grijpen kon, en ruimde op wat er op te ruimen viel in het schamel verblijf, nauwelijks goed genoeg om er een dier te huisvesten.

— Zie je kans om vuur aan te maken? riep Raffles hem toe, die bezig was, den gewonden te verzorgen.

— Ik zou er kans toe zien — als er maar hout was! De ongelukkige schijnt zich nooit om vuur te hebben bekommerd, en vergenoegde er zich blijkbaar mede, zich in wat bontvellen te wikkelen!

— Maar er moet vuur zijn! drong Raffles aan. Deze wonde kan niet genezen, jin die felle koude!

— Dan zal ik wat hout gaan sprokkelen, zoodra jij me niet meer noodig hebt!

— Dat is een goed denkbeeld! Help mij hem dan naar binnen dragen en bemoei je dan eens met den hond! Het arme dier is zwaar gewond!

Wel een uur lang werkten nu de beide mannen hard, om het leven te redden van man en dier. De waanzinnige, die buiten kennis was, werd neergelegd op een houten brits, die met zooveel mogelijk vellen bedekt werd, nadat Brand die had uitgeklopt, want zij waren smerig — vodden die ieder duizend en meer dollars waard waren!

Vervolgens had hij een plek schoongemaakt, om aanstonds een vuur te kunnen aanleggen, en een gat gehakt in den hardbevoren wand van het hol, waardoor de rook zou moeten wegtrekken.

Hij vond nog wat hout, overblijfselen van kisten, takken, en maakte daar een vuur van.

Zoodra het goed brandde ontdeed Raffles den gewonde van de overtollige kleederen, en maakte de wonde schoon, zoo goed als het ging, met behulp van sneeuw. De deur was weder gesloten, en voor de kleine opening had Brand een plank gezet, om zooveel mogelijk warmte binnen te houden.

Vervolgens was hij naar den hond gaan kijken, die eerst woest gromde toen hij hem zag naderen, maar toch spoedig scheen te begrijpen, dat die man geen vijand was, en zich toen rustig liet behandelen.

Nog zelden had Brand zulk een grooten hond gezien. Hij hield het dier voor een Ierschen wolfhond, van een geweldige grootte en kracht, ofschoon hij zoo mager was, dat men zijn ribben kon tellen.

Hij maakte de wonde schoon, smeerde er zalf op, die hij steeds bij zich droeg, en waarvan Hale een grooten voorraad had gemaakt, en verbond ze met een lap linnen, afkomstig van den zak, waarin verduurzaamde levensmiddelen waren geweest.

Hij had het dier gedragen naar een soort van stal, niet veel meer dan een groot hok, ongeveer anderhalve meter in het vierkant, en waar maar juist plaats was voor een slede en wat stroo om op te slapen.

Dit hok was van planken gemaakt, en tegen den grooten aardhoop aangebouwd.

Het stond er echter niet mee in verbinding. Het dier was blijkbaar dankbaar, en likte hem zelfs even de hand.

Toen hief hij den kop op en keek kreunend rond.

Brand begreep wel dat het dier zijn meester zocht, maar hij vond het beter, hem een paar uren rust te gunnen.

En toen de hond daar op zijn warm stroo neerlag, lang uitgestrekt, met een aarden kom water naast zich, verkregen door wat sneeuw te smelten, trad Brand het bosch in, en zocht daar zooveel doode takken bijeen, als zijn armen maar konden omvatten, en keerde daarmee terug naar het hol.

Hij vond Raffles met een ernstig gezicht naast de rustbank op een ledige kist zitten.

— Hoe is het met hem? vroeg hij zacht, na wat takken op het vuur te hebben geworpen dat bijna was uitgegaan.

— Niet goed! antwoordde Raffles ernstig. Ik verwacht ieder oogenblik dat hij zal ontwaken, en gaan ijlen. Hij heeft hooge temperatuur. Menig ander man zou er al onder bezweken zijn! En geen kinine — niets om de koorts te bestrijden!

— Hale heeft kinine!

— Zeker — maar wij zijn vier uren gaans van hem verwijderd! Ik durf dezen man niet zoolang alleen laten!

— Ik zou alleen kunnen gaan, Edward! Of nog beter — Wij zouden hem op de slede daarheen kunnen brengen! Er zijn wel geen honden, maar wij kunnen de slede zelf wel trekken!

— Neen Brand! Hij mag volstrekt niet in de koude komen! Dat zou zijn dood kunnen zijn! En ik laat jou ook niet alleen gaan, zoover weg, want het is hier nog altijd niet veilig in de buurt! Er zwerven nog altijd onguere kerels rond die uit de gevangenis van Fort Joekon zijn uitgebroken, en die men nog niet heeft kunnen grijpen! Laten wij nog een paar dagen hier wachten, dan is hij misschien genoegzaam opgeknaapt om met eenige voorzorg te worden vervoerd, als hij het toestaat!

— Maar Hale zal zeer ongerust worden over ons wegblijven!

— Ik betwijfel het! Maar als het zoo is, dan kan hij Tabor naar ons toezenden! Die schrandere halfbloed zou ons spoedig genoeg vinden!

— Maar er is in het geheel geen voedsel hier! Onze eigen voorraad is maar heel klein! Waar moeten wij van leven?

— Je vergeet de vette beren, die daar buiten liggen! zeide Raffles glimlachend. Aan een van hun bouten hebben wij voor dagen genoeg. Wij kunnen die aan het spit braden! Ik zie tenminste niets van een pot, en heb alleen maar een roestige ketel kunnen vinden om sneeuw in te smelten!

— Maar heeft deze ongelukkige dan zijn voed-

sel rauw verslonden? riep Brand vol afgrijzen uit.

— Dat schijnt zoo, Brand! In den zomer waarschijnlijk wortelen, vruchten en rauwe visch — in den winter misschien alleen het laatste! Daarop zou die verschrikkelijke afval wijzen, die we hier gevonden hebben! Wij zullen....

Plotseling hield hij op. De man op de sponde had de oogen opgeslagen. Zij hadden een strakke uitdrukking. Zijn gelaat was hoogrood. Zijn lippen bewogen zich, en eensklaps begon hij zachtjes en hel rad te praten.

Het was duidelijk dat zijn verwarde geest in het verleden vertoefde.

Hij sprak van bloemen en kransen, hij noemde de namen van talrijke groote steden in Europa, hij voerde gesprekken met Ministers, met Prinsen en Vorsten, en gaf daarbij zich zelf antwoord, met een zonderling hooge stem.

Hij scheen geen adem te behoeven, en praatte maar steeds door, totdat hij den naam noemde van een vrouw.

Daarbij kregen zijn oogen een angstige, wilde uitdrukking.

Zijn vingers klauwden zich in de bontvellen die hem bedekten, en zijn stem werd scheller.

En het geheele liefdesdrama ontrolde zich daar voor de twee zwijgend luisterende mannen, die aldus het geheim vernamen van dit verwoeste leven, van vernietigde hoop, van schandelijk bedrog en verraad.

Ja, het was een vrouw geweest, die hem tot hier gebracht had, en die hem in de waanzin had gedreven.

Hij klaagde en jammerde nu, en tranen kwamen in zijn oogen.

Eensklaps hield hij op, en zweeg, alsof hij doodelijk vermoeid was.

Een kwartier ging zoo voorbij.

De twee mannen geloofden reeds, dat Kazalski sliep, toen hij plotseling weer begon te praten, als in den droom, en ditmaal zonder zijn oogen er bij te openen. Hij zeide, met horten en stolten, alsof hij telkens even moest nadenken, en met een pijnlijken trek van inspanning op het gelaat:

— Er is iets dat mij schadeloos stelt — kostelijk goud — ik heb er veel van — het ligt goed bewaard — de leeuw bewaart het — mijn heerlijk goud. In de maand November — als de zon drie uren oud is — dan raakt de hoogste der tweelingen mijn kostelijk goud aan met zijn hoofd — negen stappen naar het Westen — twintig stappen naar het Noorden — vergeet het vooral niet! Dan naar beneden — naar beneden — naar beneden!

Zijn stem was in kracht toegenomen, en het

leek alsof hij woedend iemand tegen sprak.

Bij het laatste woord had hij de oogen weer geopend, en hij keek Raffles strak aan, zonder eenige verbazing, en alsof hij daar altijd was geweest.

Toen sloot hij ze weer met 'n zucht, en sloep in.

— Wat is dat voor wartaal? vroeg Brand na eenige oogenblikken heel zacht. Waar praat hij toch over?

— Hij noemde de plek, Brand, waar hij het goud verborgen heeft! Het blijkt dus geen sage te zijn — het is waarheid!

— Maar het was onbegrijpelijk! Wat praatte hij toch van tweelingen — van een leeuw die zijn schat bewaakt? Het lijkt wel alsof hij er het over een paar sterrenbeelden had!

Raffles schudde glimlachend het hoofd, en zeide, met een blik op slapende:

— Het komt mij voor dat het nogal eenvoudig is, Brand! De leeuw die zijn schat bewaakt — dat kan natuurlijk alleen maar de leeuwenrots zijn waarop wij hem immers nog vandaag hebben gezien!

— Maar die tweelingen? En het hoofd van den grootste?

— Wel, het komt mij voor, dat hij daar maar alleen twee zeer groote, afzonderlijk staande boomen kan bedoelen! De rest zal je wel duidelijk zijn! Als de zon drie uren oud is, dat wil dus zeggen drie uren nadat zij is opgekomen, werpt de grootste van die twee boomen een schaduw, en het einde daarvan raakt dan, tenminste in de maand November, een plek, waar men moet beginnen te zoeken — negen stappen naar het Westen, twintig stappen naar het Noorden, en dan loodrecht naar omlaag, binnen in den rots!

Brand had vol verbazing geluisterd, en zeide nu opgewonden:

— Wij zijn juist in het begin van November! Maar zou hij de waarheid spreken?

— Een ijvende, Brand, kan nooit anders dan de waarheid spreken! antwoordde Raffles ernstig. Overigens zullen wij het zoo spoedig mogelijk onderzoeken. Deze ongelukkige heeft immers aan dat goud volstrekt niets!

Zijn blikken gingen nog eens door het hol, zoo duister, nu deur en venster dicht waren, dat hij wat licht had moeten maken met behulp van een primitieve lamp, uit niets anders bestaande dan een leeg benzineblik, voor de helft gevuld met berenvet, waarin een soort van pit dreef, gedraaid uit een lapje linnen.

Dat blik stond op tafel, ruw vervaardigd uit een groote pakkist, en er naast lag de viool — hetzelfde instrument, waarmede de rampzalige die daar lag jarenlang honderd duizenden in geestdrift had gebracht.

Raffles stond op en nam de viool in de handen.

Hij bekeek ze aandachtig bij het onzekere licht van de flakkerende pit, hij bekeek den fraaien vorm, de donkere kleur van het hout, de prachtige bewerking van de krul, het ivoor, waarmede het staartstuk was ingelegd — en toen bekeek hij, door een der f-gaten binnen in het instrument, en las daar den wereldberoemden naam Stradivarius, half uitgewischt door den tijd, maar toch nog goed leesbaar.

— Welk een teleurstelling! Een viool ter waarde van twintig duizend dollars in een hol, nauwelijks geschikt voor een beest!

— Wat doet hij als de snaren springen? vroeg Brand zachtjes.

— Oh, daarvan heeft hij massa's! Ik heb het heele hol doorzocht, terwijl jij hout sprokkelde. Het is het eenige, dat hij schijnt te hebben meegebracht, uit de beschaving! Er zijn dozen vol van!

Hij legde de viool weer neer. Het werd stil. Een uur later aten zij, nadat Brand handig een van de beren gedeeltelijk van de huid had ontdaan en een der achterbouten losgemaakt en zoo goed als ging bereid boven het knappende houtvuur.

Zij aten er brood bij, dat zij zelven hadden meegebracht, en dat zoo hard was geworden als een bikkell.

Kazalski sloep nog steeds.

Raffles ging buiten een pijp rooken, en toen hij terugkeerde, wierp hij een blik op den gewonde.

Zijn gelaat stond zeer ernstig, toen hij zacht tot Brand zeide:

— Ik vrees dat hij niet meer te redden is, ook kinine zou hem niet baten.

— Maar — de wonde leek toch niet zoo heel ernstig, voor een man als hij!

— Dat is het niet, Brand! Maar daar ligt een man — die niet meer wil leven! Hij zal den dood begroeten als een vriend, die hem komt bevrijden. En zulke menschen zijn niet te redden. Hij zal den dag van morgen nog halen — en dan zal het gedaan zijn!

Brand gaf geen antwoord.

Hij wendde zich zwijgend af, en ging eens naar den hond zien. Hij nam wat gebraden berenvleesch voor hem mee, en het dier at het gulzig op, steeds liggend, en met een dankbare uitdrukking in de groote, eerst nog zoo wilde oogen. Chopin kreunde zachtjes, en scheen nog uitgeput te zijn.

Brand smeerde wat nieuwe zalf op de wonde, die zich reeds begon te sluiten, deed er nieuw linnen om, vulde den kom met water opnieuw, en ging door den ijzigen nacht weer terug,

door de lage deur, in het hol, waar het tamelijk warm was, ondanks de opening in den zijwand, waardoor de rook moest wegtrekken.

Het was er altijd benauwd. Het rook er kwalijk — maar de beide mannen sliepen toch een uur of zes, zonder door iets te worden gestoord, en toch bleek het den volgenden morgen dat er wolven geweest waren, die in alle stilte een van de beren tot op het gebeente hadden opgevreten.

Dien nacht zouden zij stellig terugkomen om met den anderen beer af te rekenen.

De krankzinnige was wakker. Hij staarde roerloos naar het dak van het hol.

Raffles begreep dat het einde naderde.

Dien avond zou de groote kunstenaar Michael Kazalski niet meer onder de levenden zijn.

Het was alsof hij ergens op lag te wachten, dat hij met ongeduld verbeidde.

Nu en dan bewogen zich zijn lippen en dan fluisterde hij eenige verwarde zinnen, zonder bêteekenis.

Twee malen sprak hij den naam van zijn impressario uit. De naam van de vrouw werd niet meer gehoord.

Het was omstreeks half elf in den morgen toen Brand zijn geweer aan den riem over den schouder hing, en de hut verliet, om opnieuw hout te gaan halen, want het vuur zou over een uur zijn uitgebrand. En voorraad was der niet meer, terwijl de koude nog was toegenomen.

Toch zag hij dadelijk dat er sneeuw in de lucht zat.

Uit het Westen kwamen grijze wolken aandrijven. De wind was gaan liggen.

Hij ging naar den hond zien, die al vrij wat beter was, maar nog moeilijk kon staan, en die toch met zijn staart kwispelde, toen hij Brand herkende, die hem weer voedsel kwam brengen en naar de wonde kwam zien, die goed genas.

Chopin was een stevige rakker, die misschien reeds den volgenden dag weer op de been zou zijn.

Raffles had de deur geopend, om frissche lucht binnen te laten in het afzichtelijke hol. Hij zeide tot Brand :

— Blijf niet te lang weg !

— Ik zal mijn best doen ! Maar er zal wel een uur mee heengaan, vrees ik, want hier is alles sprokkelhout al opgeriumd ! Ik zal verderop moeten gaan, naar den kant van de rivier !

— Wees in ieder geval voorzichtig ! Je weet nu dat er beren en wolven in de buurt zijn ! Je hebt toch schietvoorraad ?

— Dertig patronen ! Mij dunkt dat het ruimschoots voldoende is ! antwoordde Brand lachend. Tot ziens !

— Tot straks Brand ! zeide Raffles, en hij keerde weer terug naar de rustbank waarop de stervende lag, niet wetende dat er heel wat zou gebeuren, voor hij Brand inderdaad terug zou zien !

DUBEC RECLAME

Thans worden uitgereikt: Mary Pickford, Betty Balfour, Claire Windsor en Constance Talmadge

Andere volgen

HOOFDSTUK IV.

HET WOORD DAT NIET GESPROKEN WERD.

Raffles had het deurtje weder voor de opening geplaatst, na eenige oogenblikken, want het houtvuur verminderde zichtbaar, en aanstonds zou het te koud zijn daarbinnen. Hij had met sneeuwwater een soort van bouillon gemaakt van een stuk berenvleesch, om dit den zieke te laten drinken, maar die had met zachte koppigheid halsstarrig geweigerd.

Het was alsof hij den geliefden vriend, die hem kwam roepen niet wilde dwarsboomen! Neen, hij zou hem juist tegemoet treden en hem den arbeid vergemakkelijken. Brand kon omstreeks een kwartier weg zijn, toen de gewonde plotseling de oogen opsloeg, en op korten toon beval: — Mijn viool!

Slechts een oogenblik aarzelde Raffles. Toen ging hij naar de tafel en nam daar het kostbare instrument van op. Waarom zou hij de laatste wensch van een stervende niet inwilligen? Maar eerst moest hij Kazalski helpen, om over-eind te komen zitten. Hij steunde hem in den rug, hij omvatte den waanzinnige als een trouwe broeder met zijn sterke armen, en de kunstenaar speelde — speelde zooals hij misschien nog nooit had gespeeld, en Raffles wist dat het zijn Zwanenzang was. En hij speelde iets, dat Raffles niet kende, en nooit gehoord had — een wilde fantasie, vol snerpende toonen, die klonken als smartkreten uit een gefolterde ziel. Dan weer was het, alsof een herdersfluit jubelde in een lentebosch. Dat duurde zoo tien minuten, en toen was de ongelukkige volkomen uitgeput en liet zich zwaar achterover vallen.

De viool uitte een laatste klacht. Raffles

nam hem het instrument behoedzaam af, en hing het op tegenover de rustbank, zoodat de stervende het voortdurend kon zien. Hij was hier juist mee klaar, toen plotseling een zonderling gegrom van den hond in zijn hok zijn aandacht trok. Het dier was blijkbaar zeer kwaad. Waren er misschien nu reeds, midden op den dag wolven in de nabijheid, die het voorzien hadden op den beer? Raffles maakte het lage deurtje open, en begreep aanstonds, wat de beteekenis was van het nijldige gegrom van Chopin. Op geen drie pas van hem af stond een viertal mannen, en wat verderop waren er nog meer, terwijl hij ook de schelle, spottende stem van een vrouw meende te hooren.

Hij dacht er zelfs niet aan, zijn geweer te grijpen, waaraan hij toch niets zou hebben gehad, want de mannen waren het hol al binnengedrongen. Het waren ruwe kerels, die er tamelijk haveloos uitzagen — op hun wapens na, want die waren van de beste hoedanigheid, zooals Raffles dadelijk opmerkte. Drie hunner hadden geweren, en de vierde droeg in zijn gordel een tasch met een blijkbaar splinter-nieuwe, deugdelijke revolver. De ring van de kolf fonkelde nog van nieuweheid.

— Wat doen jullie hier? vroeg Raffles kortaf. Zie je niet dat daar een stervende ligt?

Een van de kerels, blijkbaar een aanvoerder, deed een paar stappen terzijde, keek onverschillig op den man op de rustbank neer, en zei:

— Zoo, loopt het met den gek op een einde? En ben jij de laatste uren bij hem geweest, vreemdeling? Is het soms jouw werk?

Raffles richtte zich hoog op en keek den man met zijn staalgrijze oogen met minachtende verbazing aan.

Toen antwoordde hij langzaam en uit de hoogte :

— Wie je dan ook zijn moogt, man, ik zie niet in, waarom ik je zou moeten antwoorden !

Op dat oogenblik drong zich een vrouw naar voren, jong nog, met rosblond haar en een onbeschaamde uitdrukking op het knappe gezicht.

Zij kwam met de vuisten in de zijde gesteund vlak voor Raffles staan, nam hem eens goed op, en zei toen :

— Nu, jij bent niet op je mondje gevallen, vriend ! Maar je zult wel veranderen ! Wie ben jij eigenlijk, en hoe kom je hier ?

Raffles keek de vrouw zwijgend en met zoo-veel koele minachting aan, dat het bloed haar in een heete golf naar de wangen steeg.

— Je wilt niets zeggen hè? hoonde zij. Nu het komt er ook niet op aan ! Als je lastig bent...

Zij voltooide den zin niet, maar maakte een veel beteekenend gebaar, dat in alle landen onder de zon begrepen wordt — het gebaar van iemand die een strop om den hals krijgt.

Toen wendde zij zich tot den kerel die zooveen gesproken had, en zei :

— Als je maar niet achter het net vischt, Jim ! Als je maar niet te laat bent.

— De man haalde de breede schouders op, en antwoordde ruw :

— Maak jij je maar niet bezorgd, Dolly. Hij zal het ons wel zeggen ! Niet waar, Silfax — je zult toch het geheim niet mee in je graf nemen — je zult toch wel opbiechten, waar je de geelvinkjes verborgen hebt ?

— Als hij het niet zegt, schreeuwde een van de anderen woest, dan roosteren wij zijn voeten, zooals wij van plan waren ! Dan zal hij wel gauw zeggen waar hij het goud verstopt heeft, de oude gek ! En haast je maar wat, want als ik er nog verstand van heb, dan gaat hij zoo aanstonds het hoekje om.

— Houd je bek, Bill ! beval Jim, met een daverenden vloek er achter. Ben jij de aanvoerder, of ben ik het ? Laat mij maar begaan — ik weet wel hoe ik met zulke menschen moet omspringen !

Terwijl dit alles gebeurde waren er nog twee kerels het hol binnen gekropen, en met moeite vonden die acht menschen een plaats in de nauwe ruimte, waar het verstikkend warm zou zijn, als het vuur niet bijna was uitgegaan.

Raffles begreep wel dat er niet de minste kans op was, onder deze omstandigheden verzet te bieden.

Hij kon nauwelijks zijn armen verroeren, en aan het geweer in zijn handen had hij niets.

Het zou hem zelfs volkomen onmogelijk zijn geweest, het wapen aan den schouder te brengen, en al had hij op een andere manier kunnen schieten — het zou zeker zijn laatste schot zijn geweest !

Raffles had aanstonds begrepen, dat hij stond tegenover schurken van de ergste soort.

Waarschijnlijk was de aanvoerder een van de gevangenen, die uit hun cel in Fort Joekon ontsnapt waren, ruim een week geleden.

De vrouw zag er uit als een van die diepgezonken schepsels, die dadelijk overal opduiken, waar maar sprake is van goud, en die de gouddelvers vergezellen, zooals de treinboeven het de oprukkende legers doen, menschelijke jakhalzen gelijk.

Op dit oogenblik was zij klaarblijkelijk de vriendin van den aanvoerder. Zoo waren er op dit oogenblik honderden in deze streek, waar anders maar zelden een vrouw den voet zet.

En toen dacht Raffles aan Brand.

Hij was beducht voor het lot van den jongen man. Over een half uur, drie kwartier misschien zou hij niets vermoedend terugkeeren, en misschien verraderlijk worden neergeschoten.

Naar de gezichten te oordeelen van deze kerels, zouden zij zeker niet voor een sluipmoord terugdeinzen.

En hij nam zich voor, Brand door een luiden kreet te waarschuwen, zoodra hij zou bemerken, dat hij in aantocht was, ook al moest het hem zelf het leven kosten.

De man die door de vrouw met den naam Jim was aangesproken trad nu op de rustbank toe, en boog zich over den zwaargewonde heen.

Hij schudde hem ruw heen en weer, en zeide toen :

— Komaan, Silfax, word eens wakker, en sta ons te woord. Je gaat uitknijpen, dat is duidelijk te zien, en daarom moest je je hart maar eens uitstorten, en ons vertellen waar je het goud verstopt hebt, dat je toch niet kunt meenemen naar de overzijde !

De ongelukkige kunstenaar sloeg de oogen op.

En Raffles zag aan de uitdrukking daarvan, dat de koorts was gestegen, dat hij zijn omgeving volstrekt niet meer herkende, en dat hij misschien aanstonds weer aan het ijlen zou slaan.

Ongemerkt wist hij wat dichterbij de rustbank te komen.

Allen zwegen, die daar in het kleine hol bijeen waren. Men hoorde niets dan het doffe, dreigende brommen van den hond, en de tikken van

zijn staart tegen het hout van zijn hok.

De gewonde bewoog de lippen, en de spanning werd nog grooter.

En toen klonk de stem van den man onduidelijk, als uit de verte, maar steeds toenemend in kracht.

Hij deed weer het verhaal van zijn rampen, het bedrog van de vrouw, en Raffles begreep dat het een herhaling zou worden van wat de beklagenswaardige kunstenaar zooeven al had gezegd!

In spanning luisterden de bandieten toe. En daar was het reeds!

Het goud! Het verdoemde goud! fluisterde de man op de brits. Ik heb er veel van dat kostelijk goud — het ligt goed bewaard — de leeuw bewaart het — mijn heerlijk goud! In de maand November.....

Het was nu doodstil. Nog een paar seconden, die oude gek zou het geheim verraden hebben — zou gezegd hebben, waar hij zijn schat had verborgen.

Juist op dat oogenblik trad Raffles rustig nog een stap nader, en legde zijn hand zachtjes, met nauwelijks voelbaren druk op de keel van Silfax.

Raffles had niet voor niets de lessen gevolgd van een Japanner, zeer bekwaam in de geheimzinnige kunst van het Jiu Jitzu, en van alle grepen, die daarbij kunnen worden toegepast. Die Japanner was een groot vriend van hem geweest, en had hem geleerd, dingen die eigenlijk geen enkele Aziaat den Westerling mag leeren — maar Raffles kende ze, en hij had ze nu toegepast!

Hij had niets anders gedaan, dan den top van den wijsvinger heel zachtjes neergedrukt op een zenuwknop, een weinig terzijde van het strottenhoofd, die een soort van verlamming in het leven riep.

Silfax kon niet meer spreken!

Hij deed er ook zelfs geen moeite voor, maar legde zich met een glimlach om de lippen op het kussen neder, en staarde naar de zoldering van zijn hol, en naar zijn viool.

Maar Jim had heel goede oogen. Zijn ruige wenkbrauwen trokken zich dreigend samen, toen hij aan Raffles vroeg:

— Wat moet dat? Waarom gaat hij niet verder? Wat heb je met hem gedaan?

— Ik heb hem het zwijgen opgelegd! antwoordde Raffles onbeschroomd. Ik houd jullie voor een troep schurken, en het is niet goed, dat het goud in jullie handen komt!

— Welzoo, welzoo! riep de vrouw met een

valsch lachje. Jongens, wij hebben hier te doen met een middernachtzending!

Zij had zich een weg gebaad tusschen de mannen door, en kwam weer voor Raffles staan, en haar oogen vlamden, toen zij hem toebeet:

— Jij weet het! Hij wist wat hij zou zeggen!

— Ja, ik weet het! antwoordde Raffles rustig.

— Houd zijn voeten in het vuur jongens! schreeuwde de vrouw. Wij zullen ons toch niet laten bespotten door dien kerel met zijn uitgestreken gezicht?

— Als jij dan maar vuur aanmaakt! riep Jim spottend, en met een gemeen licht in zijn oogen. terwijl hij met de kolf van zijn revolver speelde, Je ziet wel dat het uit is gegaan, meisje!

— Laten we kalm wachten totdat die kerel daar op het bed weer bijkomt! riep een van de mannen woedend.

— Hij zal niet meer spreken! zeide Raffles kortaf. Tenzij ik het wil!

— Dat zullen wij eens zien! brulde Jim, zijn revolver trekkend. Je laat hem nu op slag weer bijkomen, en zijn praatje afmaken, of anders.

Op dat oogenblik trad er een lange, magere man naar voren, met een bleek, lang gezicht, en die heel veel geleek op een dorpsonderwijzer of een plattelandsgeestelijke.

Zijn taal klonk ook zonderling beschaafd, en stak vreemd af bij de rauwe klanken uit de kelen der anderen, toen hij afgemeten zeide:

— Wij kunnen het zeer wel afdoen, zonder bloedvergieten, Jim Drexler. Je weet dat ik daar niet op gesteld ben. Althans — zolang het eenigszins te vermijden is. Het is volstrekt niet noodig, dezen man koelbloedig om het leven te brengen! Wij behoeven ons niet met nog meer misdaden te bezwaren, als het niet volstrekt noodzakelijk is! Bedenk dat wij eenmaal gesnapt kunnen worden, en dan zal de rechter ons dit zwaar aanrekenen!

— De blikken domine is weer aan den gang! riep de vrouw met een schril lachje. Hij had zending moeten worden, Tom! Jij hoort niet bij ons! Jij bent te zacht en te teer!

De man wendde haar langzaam zijn gelaat toe, en de blik uit zijn zonderling lichte oogen bracht haar eensklaps tot zwijgen. Die oogen waren klein, en stonden te dicht bij elkander, maar zij hadden zulk een stekenden blik, dat het een sterk man moest zijn, die hem durfde weerstaan.

— Als ik Jim was, dan nam ik mijn langste

hondezweep, om jou af te ranselen, tot je over den grond kroop, zeide hij rustig, en zonder eenige stemverheffing, en de vrouw kromp inderdaad ineen, als onder een zweeps slag.

En Tom ging voort, juist als een meester die voor de klasse staat :

— De man die daar ligt zal niet meer spreken, tenzij over heel veel dagen, en jullie weten wel, dat wij niet zoolang hier kunnen blijven, want de blauwe jongens zitten ons op de hielen. Het zal mooi zijn, als wij hun twee dagreizen voor zijn. Maar deze man weet het ! Wij zullen hem met ons medenemen. Wij brengen hem naar ons kamp, naar de hut van Pete Kimberley aan de Porcupine, en daar kunnen wij hem op ons gemak martelen, totdat hij zegt wat wij weten willen. Want zeggen moet hij het, dat is buiten kijf.

Raffles had met oprechte belangstelling geluisterd naar de woorden van dien zonderlingen man, die hier geen bloed wilde vergieten, maar wel bereid was hem op een eenzame plek langzaam dood te martelen, wanneer hij het geheim niet wilde verraden, en dat met een kalme stem, alsof hij over een onbeteekenende zaak sprak.

De man moest een goede opvoeding hebben gehad, dat was duidelijk te kenmerken.

Hoe hij bij dezen troep verzeild kwam, was echter een raadsel.

Het meest voor de hand lag, dat ook hij door de goud dorst was aangegrepen.

Raffles zeide kalm :

— Ik zal niets zeggen ! Als gij mij goed zoudt kennen, dan zoudt gij begrijpen, dat het leven voor mij niet genoeg waarde heeft om het niet in ruil te willen geven voor de zekerheid, dat het goud niet zal terecht komen in moordenaars handen !

— Wij zullen zien, wij zullen zien, vriend ! zeide Tom, die, zooals later bleek, den bijnaam droeg, van „De Schoolmeester” en hij wendde met diezelfde eigenaardige, langzame beweging zijn gelaat naar Raffles toe. Ge moet weten dat ik kennis draag van vele soorten martelingen ! Ik heb veel gereisd. Ik ben in China geweest. Ik weet niet of gij beseft, wat dat beteekent !

— O ja ! antwoordde Raffles bedaard. De Chineezers zijn ten allen tijde meesters geweest in de kunst van het pijnigen ! Nu, gij kunt ze op mij beproeven ! Ik tart U !

De twee mannen keken elkander een oogenblik zwijgend aan, en toen zeide de schoolmeester, even bedaard als steeds :

— Ik kan alleen maar herhalen : Wij zullen

zien ! En nu vlug voortgemaakt, mannen ! Wij hebben hier niets meer te zoeken. Over een paar uren zal die man daar dood zijn. Intusschen geef ik in overweging, twee onzer bij hem achter te laten, want het is mogelijk dat hij bijkomt, en spreekt ! Dan zal hij stellig den zin afmaken, dien wij niet hebben mogen hooren !

— Een prachtig plan ! spotte de vrouw. En als zij het te hooren krijgen, die twee, en op eigen gelegenheid het goud gaan zoeken ?

De schoolmeester schudde afkeurend het hoofd en zei zalvend :

— Oh, maar zij zouden toch niet ver komen met de schat — geloof je dat ook niet, Jim ?

De woorden klonken heel eenvoudig, maar er was iets in den klank van de stem, die zelfs de meest verhardden onder die kerels deed huiveren.

En in de lichte oogen kwam een uitdrukking, zoo duivelsch, zoo wreed, dat de vrouw als het ware ineen schrompelde, en zich verschoolde tusschen de anderen, alsof zich plotseling een giftige slang voor haar had opgericht.

De schoolmeester ging voort :

— Ik zelf zal de twee mannen wel aanwijzen ! Ik geloof dat ik mijn lieve vrienden door en door ken ! Karl en Jefke de Belg ! Die houden elkander goed in evenwicht ! En mochten zij iets vernemen, dan komen zij op hun beurt dadelijk naar de hut van Pete Kimberley, om het ons te zeggen ! Dan ontgaat onzen waarden gast de marteldood — en wij zullen er mee volstaan, hem een kogel door het hoofd te jagen, en hem dan diep onder de sneeuw te begraven, want het doet mij leed dat ik het moet zeggen — maar hij is overtollig — volkomen overtollig. Het noodlot heeft hem op onzen weg gebracht, en de gevolgen zal hij als een man moeten dragen ! Vlug wat !

Jim trok een leelijk gezicht, want het kwam hem voor, dat men zijn positie als aanvoerder aantastte, maar hij deed toch alles wat de schoolmeester zeide.

Men nam Raffles aanstonds zijn geweer af, en ook het breede mes dat hij in den gordel droeg.

Toen werd hij naar buiten gebracht, en de frissche lucht deed hem goed.

Het sneeuwde. Nu pas zag hij nog eenige andere mannen, die de wacht hielden bij een tamelijk groote slede, met tien goede honden gespannen.

De slede was beladen, waarschijnlijk met een paar tenten en levensmiddelen, en afgedekt met een zwart zeildoek.

Zijn geoefend oog zag dadelijk dat de honden

versch waren, en dien dag blijkbaar nog niet veel hadden geloopt.

Binnen vijf minuten was alles gereed voor het vertrek.

Raffles werd gedwongen, op de slede plaats

te nemen, en daarna werden zijn beide polsen met een dik touw vastgemaakt.

Het was nog vinnig koud, ondanks den sneeuwval, en toch glimlachte Raffles.

Brand was gelukkig den dans ontsprongen!

DUBEC RECLAME

**Meerdere Filmsterren volgen — Vraagt voorwaarden
in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant**

HOOFDSTUK V.

DE TERUGKEER VAN BRAND.

Het sprokkelen had Brand veel langer opgehouden dan hij voorzien had.

Hij moest den oever van de Porcupine wel een half uur gaans volgen, voor hij doode, afgevallen takken vond, dik genoeg om te worden meegenomen.

Hij begon ze bijeen te garen, en maakte er tenslotte een pak van, van een mansdikte ongeveer, dat hij bijeenbond met het meegenomen touw, en toen op zijn schouder laadde.

Hij berekende dat hij al minstens anderhalf uur weg moet zijn geweest, en nu kwam er nog de terugtocht bij, met den wind in het gelaat, zwaar beladen, en terwijl het tot overmaat van ramp was gaan sneeuwen!

Het was een groot geluk, dat er op verdwalen niet veel kans was, want hij behoefde slechts de boomen te volgen, die tot dicht aan den oever van de rivier groeiden, waarvan op dit oogenblik niet het minste meer te bespeuren viel.

De zon was reeds lang ondergegaan, maar Brand wist dat het niet geheel duister zou worden.

Aanstonds zou misschien de maan door de wolken breken, en de sneeuw belette steeds, dat het hier zoo donker kon worden als in de bewoonde streken.

Hij had bijna drie kwartier noodig voor den terugweg.

‡ Juist zou hij het smalle pad inslaan, dat hem naar den lagen heuvel moest voeren, toen hij plotseling stil stond op het hooren van een ongewoon geluid, waarvan hij den aard niet dadelijk begreep.

Het klonk als een dof gemompel, nu en dan afgewisseld met een zonderlingen kreet, die dadelijk gevolgd werd door het woedende gegrom van Chopin.

Was dat de stem van Kazalski?

Hij kwam nog wat naderbij, en luisterde verbaasd en ongerust, en plotseling wierp hij zich op den grond, op alles bedacht, want door de nachtelijke stilte, ver hoorbaar, klonk eensklaps een zeemansliedje, gezongen met een schorre dronkenmansstem!

Brand voelde zijn slapen koud worden.

Er moest iets gebeurd zijn tijdens zijn afwezigheid, en alleen het denken daaraan maakte hem koud.

Hij sprong weer op, greep den bos met sprokkelhout, en sloop voorzichtig verder.

Eensklaps sloeg de hond aan, maar nu op een geheel andere wijze, vroolijk en alsof hij Brand verwelkomde.

Het dier moest hem al geroken hebben, want hij was van richting veranderd, en liep nu met den wind mede.

Onmiddellijk daarop klonk het gekraak van het lage deurtje, dat ruw werd opengeworpen, en het zingen zweeg.

De wolken weken uiteen en de maan, vol en groot, goot haar schijnsel uit over de vlakke en de open plek in het bosch.

De hond bleef blaffen, het houtwerk van zijn wrak hok kraakte, des tem van den gewonde werd luider, maar het waren geen woorden die hij sprak, het was een soort van jammerklacht, doordringend, en eindeloos triest.

Brand wist nog niet wat hij doen moest, toen er eensklaps, op geen zestig passen afstand twee mannen te voorschijn traden, die zeker zooeven uit het hol waren gekomen.

Een hunner beval vloekend den hond stil te zijn, en trapte met zijn zware laars tegen het hok, dat het kraakte, maar de ander had Brand onmiddellijk gezien, zooals hij daar stond,

en schoot zonder zich een oogenblik te bedenken, zijn revolver op hem af.

En Brand zou stellig midden in de borst getroffen zijn, indien de stijf bijeengebonden bos hout niet als kogelvanger gewerkt had! Hij kreeg nu slechts een soort van schok, wierp dadelijk den bos van zich af, rukte zijn geweer van den schouder, en knielden eer, op het zelfde oogenblik dat de kerel nogmaals vuurde.

Fluitend gierde de kogel over zijn hoofd heen.

Toen schoot hij zelf, en de schutter daarginds, aan het andere einde van het smalle boschpad hief zijn handen omhoog, zwaaide even heen en weer, en viel toen voorover in de sneeuw.

Zijn makker braakte een stroom van vloeken uit, en wilde zich achter den aardhoop in veiligheid brengen.

Toen geschiedde er echter iets, dat aan alles binnen weinige oogenblikken een einde maakte.

Chopin, half dol van woede, had zich met het volle gewicht van zijn groot lichaam tegen de dunne planken van zijn hok geworpen, dat als het ware openspleet.

De groote hond, nog altijd met zijn verband om, kwam grommend te voorschijn, en sneller dan het weerlicht sprong hij den tweeden man naar de keel.

Deze viel, luid om hulp schreeuwend. De hond lag boven op hem.

Brand kwam tosnellen, want het schreeuwen van den man deed hem alles vergeten — maar hij zag dadelijk dat het al te laat was.

Het was hem zelfs onbegrijpelijk, hoe de man nog geluid had kunnen geven, want de dood moest bijna onmiddellijk zijn ingetreden.

Een sprong was voldoende geweest! Chopin had dadelijk raak gebeten. Zijn verschrikkelijke tanden waren diep in de keel van den man geslagen, die al stil lag, toen Brand naderbij kwam.

Met een gesmoorde stem riep hij den naam van den hond.

Onwillig stond het reusachtige dier op, zachtjes grommend, met bebloede muil, en terwijl zijn oogen nog fonkelden.

Brand hield hem zijn revolver voor, gereed om zijn leven te verdedigen als het moest, maar het dier dacht er niet aan, hem aan te vallen.

Integendeel, de uitdrukking in de oogen veranderde als bij tooverslag, hij begon te kwispelstaarten, en kwam zachtjes jankend van vreugde op Brand toelopen, die zijn revolver wegstak, en dadelijk naast den man die daar op zijn rug lag neerknielde.

Onmiddellijk begon de hond weer te grommen

Met een strenge berisping deed Brand hem neerliggen. Hij zag onmiddellijk dat hier geen enkele hulp meer kon baten. In de keel van den

man gaapte een wijd gat, waaruit het levensbloed wegstroomde. De groote slagader was doorgebeten.

Aan de glazige oogen was het te zien, dat de man reeds dood was.

Brand sprong op, en liep haastig toe op den ander, die voorover lag, zwart afstekend tegen de sneeuw, als een man die gekruisigd is.

Brand wentelde hem om. Zijn kogel had den bandiet midden in het voorhoofd getroffen.

Er was niets anders te zien dan een heel klein blauwachtig gaatje, waaruit wat bloed sijpelde, dat bijna onmiddellijk stelde.

Een oogenblik stond Brand verdwaasd rond te kijken. Alles was bliksemsnel in zijn werk gegaan. Toen stormde hij op het hol toe, waarin de hond hem reeds was voorgegaan, die nu zachtjes jankend voor de rustbank gezeten was, met zijn grooten kop zoover mogelijk uitgestrekt over de bontvellen, die het lichaam van zijn meester bedekte.

Brand wierp een verwilderden blik om zich heen. Hij had zijn revolver nog altijd in de hand. En hij vroeg zich af wat er gebeurd kon zijn, terwijl zijn gedachten razend snel door zijn hoofd joegen.

Raffles was verdwenen — en zeker niet uit eigen wil! Waar kon hij zijn? Hij zag zijn geweer in een hoek staan. Zijn breed mes lag op 'e tafel, naast de primitieve lamp — het mes dat hij maar heel zelden aflegde, zelfs niet in den slaap.

Brand wierp een blik naar buiten, en dat was voldoende om hem den geheelen omvang van het ongeluk, dat geschied was, te doen begrijpen!

Overal indrukken van voetstappen, het spoor van een breede slede, uitwerpsel van sledehonden — een vrij groote troep moest hier zijn gekomen, en Raffles hebben medegenomen, met een doel, dat hij volstrekt niet begreep.

Een oogenblik voelde hij zich ijskoud worden. Juist het raadselachtige van die ontvoering joeg hem schrik aan.

Hij trok het hoofd weer terug, en keek naar den man op de rustbank, die daar stil neerlag.

Die kende het geheim, en was er bij tegenwoordig geweest.

Die zou hem kunnen inlichten! Maar het einde van den ongelukkige was nabij, zelfs een leek kon dat zien.

De hond liep onrustig rond, met moeite nog, zachtjes jankend, en legde zich toen neder voor de rustbank, en liet zijn kop daarop steunen, om met zijn groote, donkere oogen den man aan te zien, die daar sterven ging, en wiens eenige vriend hij was geweest, jarenlang.

De wonde was nog niet geheeld, en toch had het dappere dier niet gearzeld, zijn meester bij te staan, toen hij geloofde, dat die in gevaar

verkeerde.

Nog altijd joegen de gedachten elkander na in de hersens van Brand.

Wat moest hij doen, geheel alleen? Ja, als hij Henderson maar bij zich had gehad! Maar die bevond zich op dit oogenblik op den weg naar Fort Joekon, dat hij nauwelijks bereikt kon hebben — bijna vijf dagen gaans van deze plek.

En toch moest hij handelen, en dat zoo vlug mogelijk!

Het was ellendig dat de sneeuw hoe langer hoe dichter neerviel, en waarschijnlijk verderop ieder spoor zou hebben uitgewischt van de schurken, die zich van Raffles hadden meester gemaakt en hem hadden meegevoerd.

Dat Raffles machteloos was gemaakt — Brand kon er niet aan twijfelen.

Er was zeker geen schot gelost, want dat zou hij toch wel hebben gehoord, zelfs op dien grooten afstand, in die groote stilte en die klare lucht!

En de rampzalige Silfax had hem natuurlijk niet kunnen helpen.

Hij stampte in zijn wanhoop op den grond en op hetzelfde oogenblik sloeg de stervende de oogen op.

Brand trad op hem toe — en als was er geen enkele andere aanwijzing, dan zou de uitdrukking in die wijd geopende oogen hem hebben duidelijk gemaakt, dat het einde daar was.

De onrustige, wilde uitdrukking was er geheel uit verdwenen — het was de laatste opflakking van geregeld denken, dat daar te zien was in die twee wonderlijke oogen, die nu verbaasd rondzagen, door het hol dwaalden, de oogen van den hond ontmoetten, en toen op Brand bleven rusten, die dadelijk nog een stap nader kwam, en zich over hem heen bukte.

— Een vriend! zeide hij zachtjes en vol medelijden. Blijf stil liggen, want gij zijt zwaar gewond!

— Ik ga sterven! zeide de man op de brits heel eenvoudig. Het is mij alsof ik een langen droom gedroomd heb, en nu wakker wordt, voor de laatste maal, om voor goed in te slapen — droomloos! Wilt ge mij in het kort zeggen wat er gebeurd is? En wie gij zijt? Maar haast U — mijn oogenblikken zijn geteld.

En Brand verhaalde. Hij sprak vlug en zacht.

Hij poogde de bittere waarheid zooveel mogelijk te verbloemen, maar Kazalski hief met een droeven glimlach zijn witte, slanke hand op, en zei zachtjes.

— Ik ben krankzinnig geweest! Zeg het ronduit. En dat ik nu weer kan denken — dat bewijst mij duidelijker dan wat ook, dat het gedaan is! Ik dank U voor Uw hulp. Ga onmiddellijk Uw makker achterna! Ik weet vol-

strekt niet wat er gebeurd kan zijn, maar hij loopt stellig groot gevaar. Maar wacht nog een oogenblikje, schenk mij nog vijf minuten! Het sneeuwt?

— Ja, de sneeuw valt steeds dichter! antwoordde Brand, die een blik door het lage deurtje naar buiten had geslagen.

— Dan vrees ik dat gij veel moeite zult hebben om het spoor terug te vinden! Wilt ge mij even helpen?

— Natuurlijk! Wat wenscht gij?

— Ik wil opstaan! reik mij mijn viool aan.

— Opstaan? herhaalde Brand verschrikt. Maar dat zult gij nooit kunnen!

— Ik wil! Zet mij althans in een zittende houding!

Er lag zulk een smeekende klank in de stem van den kunstenaar, dat Brand hem die laatste bede niet wilde weigeren.

Met moeite hielp hij den ongelukkige, zich op te richten, zoodat hij op den rand van de krib zat, en haastig stapelde hij alles wat hij kon vinden ten steun achter zijn rug op.

De hond jankte zachtjes, en er lag vrees in dien klank.

Het was alsof hij de sombere gedaante reeds had gezien, die kwam aanschrijven uit het duistere bosch, en die den man, die zijn meester en zijn vriend was geweest, zou medevoeren naar onbekende gewesten.

Brand maakte haastig de kostbare viool los, en legde ze Kazalski in de armen.

Die spande met moeite den strijkstok en stemde het instrument.

Het aan den schouder brengen veroorzaakte hem blijkbaar heftige pijnen, want hij beet de tanden op elkander, tot zij in zijn lippen drongen.

Op zijn mager gezicht kwam echter een trek van verheerlijking, zoodra de eerste toon weerklonk in dat sombere, stinkende hol, slechter dan een varkenskot.

En Brand voelde een scherpen steek in zijn hart bij het hooren van die wonderbare klanken, die eenmaal bestemd waren geweest voor tien-duizenden, en die hij nu alleen opving, als een afscheid.

Wellicht had Kazalski nog nooit zoo schoon gespeeld.

Al het bittere dat hij doorleefd had, het afschuwelijk verraad, zijn zwerftochten, ja zijn waanzin ook — alles kwam tot uiting toen hij de viool naar zijn kin had geheven, en het instrument deed klagen en weenen.

En plotseling stond hij op, met een alleruiterste krachtspanning, zonder dat Brand hem behoefde te helpen.

Hij verhief zich in zijn volle lengte. Voor een

kort oogenblik was hij weer de Kazalski van vroeger, de hartenveroveraar, de heerscher die duizenden aan zijn voeten zag.

Hij had The devils Thrills van Paganini ingezet. Zijn oogen waren wijd geopend.

De strijkstok vloog over de snaren, en deed ze jammeren en huilen.

Brand stond als verstijfd in den versten hoek toe te zien.

De hond keek onbewegelijk naar den man op, die daar stond te spelen, het doodelijk bleeke gelaat beschenen door het flakkerende licht van de lampepit.

Eensklaps klonk er een schrijnende wanklank.

Een der snaren sprong.

Kazalski slaakte een lichten kreet, en wankelde even, alsof hij beschonken was.

Toen viel hij in zijn volle lengte voorover, en verbrijzelde in zijn val het kostbare instrument.

De hond liet een hartverscheurende klacht hooren, scherp jankend, en Brand knielde naast den man neer, en wentelde hem om.

Het hart stond reeds stil. Hij was dood.

Met groote moeite trok Brand hem weer op de rustbank, kruiste hem de armen over de borst, en dekte hem toe met de dierenvellen.

De stukken en spaanders van de viool legde hij eveneens op zijn borst.

Toen greep hij vastberaden zijn geweer, trad naar buiten en riep den naam van den hond.

Het dier bewoog zich niet, en gromde alleen zachtjes. Chopin was weer voor de rustbank gaan liggen.

Scheen daar te willen wachten, tot zijn meester weer ontwaken zou.

Brand floot, riep nogmaals den naam van het dier, en gaf het toen op. Hij kon niet langer wachten.

Hij trok zijn pelsmuts zoo diep mogelijk over zijn hoofd, vulde zijn rugtasch met wat hij maar kon vinden aan levensmiddelen, sneed niet zonder moeite nog een stuk van het berenvleesch af, dat stijf bevroren was, en toen ging hij de duisternis tegemoet, zonder te weten wat hij doen moest, met looden schreden.

Het sneeuwde nog steeds.

Iemand, die Dubec-sigaretten rookte, was
reeds half geïntroduceerd bij Lord Lister

HOOFDSTUK VI.

DE MAN OP DEN HEUVELRUG.

Brand liep bijna drie uren aan een stuk voort, en uitsluitend de behoefte om althans iets te doen dreef hem, want hij wist maar al te goed dat het louter toeval zou zijn, als hij het spoor vond van de bandieten, die Raffles met zich hadden meegevoerd.

Niet alleen sneeuwde het nog altijd, maar daarenboven wist hij met zekerheid, dat de schurken over een slede en honden beschikten.

Waarschijnlijk kwamen zij dus sneller vooruit dan hij.

Hij was in Noordoostelijke richting het bosch ingetrokken, en volgde, voor zoo ver hij kon nagaan, de Porcupine River.

Maar tenslotte viel de sneeuw zoo dicht, dat voortgaan bijna onmogelijk werd.

De vermoeyenis deed zich gelden, en zijn oogen vielen bijna dicht.

Toch zette hij nog een half uur den tocht voort, alvorens hij de achtervolging moest opgeven.

Hij had geen tent bij zich, hij was dus wel verplicht, zijn nachtverblijf te zoeken in een rotshol.

Hij bevond zich toen juist aan den voet van een reeks lage heuvels, en hij vond tamelijk spoedig een klein hol, dat niet naar beren rook, ofschoon hij er volstrekt niet zeker van was, of hij deze dieren niet tot naaste burens had.

Het hol was van den wind afgekeerd, en hij legde een vuur aan van doode takken, braadde daarboven een stuk van het berenvleesch, sneed er kleine stukken vanaf met zijn jachtmes, en at het op met wat brood.

En geen enkel oogenblik waren zijn gedachten elders dan bij Raffles!

Hij was weggevoerd, dat stond vast. Waarheen en met welk doel — Brand kon het zich volstrekt niet voorstellen.

Maar juist toen hij zich met een zucht uitstreekte op den bodem van het hol, met zijn geweer naast zich, drong eensklaps de waarheid tot hem door, met de snelheid van een bliksemsstraal.

De schurken konden niet bij toeval het hol van den gek hebben bereikt. Met opzet hadden zij zich daarheen begeven! En met welk doel

kon dat anders zijn, dan uit den mond van Silfax te vernemen, waar hij het goud verborgen had, waarover zooveel in deze buurt hadden gesproken?

De ongelukkige had het niet kunnen of niet willen mededeelen — en omdat zij Raffles bij hem vonden, geloofden zij stellig, dat hij het geheim van den krankzinnige kende!

Zij hadden hem willen dwingen, het hem mede te deelen, Raffles had natuurlijk geweigerd en nu hoopten zij hem misschien door uit-hongering, of door nog erger middelen tam te maken!

Ja, zoo moest het gegaan zijn! Iedere andere verklaring kon geen stand houden.

En deze wetenschap luchtte hem bijna op, want dan liep het leven van Raffles ook geen onmiddellijk gevaar, en zou Brand zijn spoor misschien bijtijds terug vinden!

Hij sliep tamelijk goed, een uur of zes, en ontwaakte met nieuwe krachten toegerust.

Hij liet wat gecondenseerde melk boven het vuur smelten, dat hij weer had aangemaakt, weekte er een paar hardbevoren scheepsbeschuiten in en deed daarmede zijn maal.

Toen maakte hij zijn plannen.

Hij trachte zich te verplaatsen in den toestand van de bandieten.

En vroeg zich af, of ook zij deze richting hebben gekozen, die hem binnen enkele dagen in Fort Macpherson zou moeten berngen.

Het leek niet waarschijnlijk dat zij dat zouden wagen! Wat konden zij echter in een meer Noordelijke richting zoeken?

Daar breidden zich de eindeloze vlakten uit!

Silfax was daar zeker nooit geweest, en er was ook geen gelegenheid, om er goud te verborgen.

Moest hij dan weer op zijn schreden terugkeeren?

Een gevoel van wanhopige onzekerheid maakte zich van hem meester. Het had opgehouden met sneeuwen, maar wat hielp dat hem thans?

Het spoor was voor goed uitgewischt!

Wel een uur bleef hij zoo zitten nadenken, en toen kwam hij tot de overtuiging, dat de

ongelukkige waanzinnige, als hij inderdaad ergens goud begraven had, dit zeker niet zoover van zijn hol zou hebben gedaan. Meer dan een dagreis ver verwijderde hij zich maar zelden van zijn standplaats.

Plotseling viel hem in, toen hij zijn bagage bijeen zocht, wat er was voorgevallen in de hut, toen Silfax ijde. Hij had toen wat gezegd van den leeuwenrots! Brand had de verklaring van Raffles maar ten halve geloofd.

Maar als het eens werkelijk waar was? Als de ongelukkige met den leeuw inderdaad den rots bedoeld had, die dien naam droeg?

Maar al was dat zoo — de bandieten wisten dat niet, en als Raffles zweeg, zouden zij het ook nooit te weten komen!

Toch besloot Brand, die richting uit te gaan, bewogen door een soort van instinct, en misschien ook wel een weinig door de overweging, dat hij dan wat dichterbij in de nabijheid was van het huis van Hale, die hem misschien raad kon geven, hem kon helpen!

Haastig belaadde hij zich met alles wat ontbeerlijk was, en aanvaardde den terugtocht.

Het was zeer vermoeiend, want de sneeuw lag dik en rul, en hij was zwaar bepakt met levensmiddelen, een paar dekens, een eetketel en schietvoorraad.

Hij ging echter niet nogmaals langs het hol van den dooden kunstenaar, die daar nu stijf en stil zijn laatste slaap sloop, daar dit een groote omweg zou zijn, maar hield recht aan in Westelijke richting, alleen met de zon als wegwijzer, want Raffles had het compas bij zich.

Hij liep bijna drie uren aan een stuk door, en hield toen halt, om een sneeuwhaas toe te bereiden, die hij zooveel tusschen de rotsen geschoten had.

De zon was ten hoogste vier uren boven de kim zichtbaar, en gaf slechts heel weinig warmte.

De hemel was volkomen onbedekt, er viel geen sneeuw meer, en de koude nam weer toe, naarmate de dag vorderde.

En toen de zon verdween, en de duisternis viel, maakte zich weer datzelfde wanhopige gevoel van Brand meester.

Wat hielp dit zoeken?

Hij was niets, een stofje, in deze eindeloosheid!

Geen spoor van menschen, geen gebaande weg, zelfs geen blokhuis van een eenzamen pelsjager.

De verschrikkelijke eenzaamheid begon hem te beklemmen, en zijn oogen waren pijnlijk geworden door het zien naar de blinkende sneeuw.

Hij had dien dag zeker al negen uren geloopt, en tenslotte was hij zeer vermoeid, en wierp

zich met een kreet van vertwijfeling neder aan den voet van een vrij lange helling, die naar een heuvelkling opsteeg, hier en daar begroeid met spichtige pijnboomen.

Ook waar hij zich bevond stond een tamelijk groot boschje van deze boomen.

De maan was opgekomen, en stond als een zeer groote schijf van gepolijst zilver aan den hemel.

Het was zoo licht, dat men gemakkelijk een paar honderd meters voor zich uit alle voorwerpen duidelijk kon onderscheiden.

Niet het geringste geluid liet zich hooren, behalve nu en dan het harde knappen van een dooden tak, die van een boom viel.

Brand had laat op den dag sporen van wolven gezien, maar het was hem bijna onverschillig, of die uitgehongerde dieren al of niet zouden komen opdagen.

Een bitter gevoel van machteloosheid hield zijn geest gevangen.

Als hij maar de geringste aanwijzing had gehad, als Raffles maar een teeken voor hem had achtergelaten — een van die korte aanduidingen die hem tot gids hadden kunnen strekken!

Nu moest hij als het ware in den blinde voorttasten — op een gebied, duizenden vierkante mijlen groot, en terwijl de verraderlijke sneeuw ieder spoor had weggewischt.

Hij zocht naar een beschutte plek, om daar zijn vuur aan te leggen, en wat voedsel toe te bereiden, toen zijn oog plotseling viel op den heuveltop die het dichtst bij hem was.

Hij bleef onbewegelijk staan, met zijn hand om den kolf van zijn geweer geklemd.

De heuvel was laag, weinig meer dan een veertig tal meters, en zacht glooiend waren zijn hellingen.

Welnu, boven op den top, niet ver van spichtige pijnboomen, zat een man, en naast hem zat een dier, dat Brand aanvankelijk voor een grooten wolf hield.

Mensch en dier zaten daar zoo stil, alsof zij uit brons gesmeed waren. Hunne omtrekken waren zeer duidelijk zichtbaar tegen den lichten hemel.

Het maanlicht viel vol op hunne gestalten.

Een oogenblik geloofde Brand aan een gezichtsbedrog — misschien wel aan een soort van zinsverbijstering, zooals die zich wel eens meer voordoet tijdens een zeer groote koude, en na zware vermoeienissen.

Maar toen herkende hij eensklaps het dier.

Het was geen wolf — het was een zeer groote hond!

Het was Chopin, de trouwe metgezel van Kazalski!

En dadelijk daarna herkende hij het hoofd-

deksel, de zonderling gevormde, eigengemaakte bontmuts van den Poolschen kunstenaar.

Die suikerbroodvorm had hij bij geen enkel ander hoofddeksel van dien aard in deze streken nog ooit gezien — alleen maar in sommige gedeelten van Siberie en van Thibet!

Brand was nooit erg bijgeloovig geweest, maar nu begon hij op een vreemde wijze te trillen. Bestonden zulke zaken? Zat daarboven de doode man, met zijn hond naast zich? Was dat Kazalski, stijf en stil, roerloos, beschreven door het strakke, melkwitte maanlicht?

Brand verzette zich uit alle macht tegen de zonderlinge vrees, die zich van hem dreigde meester te maken. Hij moest zekerheid hebben. Hij omklemde zijn geweer vaster, en sloop in gebukte houding tusschen de boomen uit, en zocht naar de gunstigst plek om den heuvel te beklimmen.

Die plek was dichtbij, want de roerlooze man en de hond zaten beiden met hun rug naar hem toe.

De heuvelhelling was volkomen ontbloot van iederen plantengroei en dekking zou mij niet vinden. Hij wist dat het beklimmen moeilijk zou zijn door de dikke laag sneeuw, maar hij aarzelde niet.

Hij kon ongeveer halver hoogte zijn, toen de hond plotseling lucht van hem kreeg.

Er kwam beweging in hem, hij wendde eerst den kop om, en stond eensklaps op zijn vier lange harige pooten.

Geen twijfel, het was Chopin!

Hij uitte eerst een dof gegrom, dat echter plotseling overging in een met moeite onderdrukt, vroolijk geblaf. De lange staart zwiepte heen en weer.

De man, roerloos tot dusver, had zich onmiddellijk omgewend, en zich bliksemsnel zoover laten terugglijden, dat alleen zijn hoofd zichtbaar was — zijn hoofd en een stuk van den loop van een geweer!

En toen klonk een dreigende stem, die het Brand bijna deed uitschreeuwen van vreugde, en die hem toebulderde:

— Wie je ook zijn mag — als je nog een stap hooger komt, schiet ik je een blauwe boon door het hoofd!

— Henderson! schreeuwde Brand, met zijn geweer zwaaiend als een dolle. Ik ben het, je hebt niets te vreezen!

De reus liet een soort van gebrul hooren, en het volgende oogenblik liet hij zich van de helling afglijden, en Chopin volgde — en dat moest hij wel, want hij was met een stevige ketting aan Henderson verbonden!

Hij had Brand herkend, en snelde hem zoo vroolijk tegemoet, dat hij Henderson met zich

meetrok, over de gladde helling, die tenslotte proestend en van onder tot boven met sneeuw bedekt voor de voeten van Brand terecht kwam. De oogen van den braven kerel blonken van innige vreugde, toen hij opstond, zich afklopte, en zeide:

— Dat is een gelukkige ontmoeting, mijnheer Brand. Het had weinig gescheeld of ik had U neergelegd!

Brand had de hand van Henderson gegrepen, en drukte die, alsof hij ze wilde verbrijzelen, toen zei hij:

Ik had hetzelfde kunnen zeggen, James! Ik hield je voor — een ander! Je draagt juist een muts als — als een man, dien Mylord en ik dood in zijn hol hebben achtergelaten!

— Het is er niet net zoo een, mijnheer, het is dezelfde muts! zeide de reus eenvoudig. Ik was daar! Ik heb het hoofddeksel meegenomen, omdat mijn eigen muts verloren was gegaan!

— Je bent in het hol van Silfax geweest? riep Brand in de grootste verbazing uit. Maar hoe is dat mogelijk? Je kunt toch in dien korten tijd niet naar Fort Joekon heen en terug zijn gegaan?

— Ik ben er in het geheel niet geweest, mijnheer Brand. Nauwelijks vier uren gaans van Hales hut kwam ons kleine troepje kapitein Mellony tegen! Hij kwam juist zijn diensten aanbieden, en nam de meisjes met zich mee terug. Het was een troep van tien man, en dus achtte ik mij geheel verantwoord, de twee jonge dames in zijn handen over te geven!

— Daaraan heb je goed gedaan, Henderson, zeide Brand, die even het gelaat had afgewend. En wat verder?

— Wel, ik keerde natuurlijk dadelijk terug, ik hoorde van Hale, dat U en Mylord nog niet waren teruggekeerd van uw tocht; ik liet mij den weg wijzen, en trok naar het hol van Silfax. En nu ben ik op weg naar de plek waar Mylord zich bevindt.

— Ken je die dan? vroeg Brand verbaasd.

— Natuurlijk! Mylord had een aanwizing achtergelaten!

— Een aanwizing? Daarvan heb ik niets gevonden! riep Brand in de grootste verbazing uit. Hoe heb je die dan kunnen ontdekken? Waaruit bestond ze?

— Het toeval heeft me geholpen, mijnheer mijnheer Brand! Toen ik binnen drong sprong er een groote hond op mij af, en ik had moeite genoeg, hem mij van het lijf te houden. De hond sprong wild tegen de tafel, waarop een oud benzineblik stond, bij wijze van lamp. Het ding schoof tot aan den rand, en naast het mes van Mylord, dat daar lag, zag ik dadelijk iets in het tafelblad gekrast! Het waren de teekens die wij

zijn overeengekomen! Ik herkende ze onmiddellijk. Mylord had zeker kans gezien, schijnbaar onverschillig met een roestige spijker of zoiets het hout te bekrassen! Toen is de lamp er zeker bij ongeluk weer over heengeschoven!

— En wat behelsde de mededeeling? vroeg Brand in de grootste spanning.

— Slechts een paar woorden, mijnheer Brand: „Trekken weg naar het Noordoosten. Zal trachten, bandieten terug te voeren naar leeuwenrots. Wees voorzichtig. Tracht Hale te hulp te roepen”. En nu ben ik op weg naar dien rots, zoo als U ziet!

— En de hond? Is die je gevolgd?

— Mijn verhaal is nog niet uit, Mijnheer Brand! Ik had het geheimschrift nauwelijks ontcijferd, en had nog ternauwernood den doode op den rustbank gezien, toen de hond weer begon rond te springen en nu de lamp heelemaal van de tafel wierp. Ik heb nog nooit zoo vlug en zoo grondig iets in brand zien raken, mijnheer Brand! De brandende pit viel in een hoop vodden en kurkdroge bladeren, die vlak naast het bed lagen, en de vellen daarvan in brand staken, en ik had maar juist even den tijd, weer door het smalle deurtje naar buiten te springen. Ik had niets anders bij mij dan het geweer van Mylord — en de hond, want die

was gevlucht door de verstikkende rook. Binnen tien minuten was alles afgelopen. Al het houtwerk daarbinnen was verbrand. Een verstikkende, stinkende rook steeg boven den heuvel op. Het lijk daarbinnen moest volkomen verbrand zijn. En de hond begreep dat zeker ook, want toen ik een stuk touw aan zijn halsband bond, ging hij gedwee met mij mede.

Henderson zweeg, en Brand dacht een oogenblik aan den ongelukkige, wiens gebeente daar nu rustte naast de asch van zijn verbrandde viool — duizenden mijlen van de plek, waar hij vroeger zijn triomfen had gevierd. Niets was er van den kunstenaar overgebleven, en niemand zou ooit willen gelooven, dat hier een der grootste kunstenaars van de twintigste eeuw om het leven was gekomen, en zijn jammerlijke dagen had beëindigd.

De jonge man stond een oogenblik in gepeins verzonken, en greep toen den arm van Henderson met de woorden:

— Het lot is ons gunstig gezind geweest, James! Wij weten nu tenminste dat wij in de goede richting zijn! Ik heb wat voedsel, en veel munitie. Heb je een tent meegenomen?

— Ja mijnheer Brand!

— Dan zullen wij nu eenige uren rust nemen — en morgen dadelijk op weg!

Wie niet sterk is, moet..... een Dubec nemen!

◆

Lord Lister rookte uitsluitend Dubec-sigaretten!

◆

HOOFDSTUK VII.

DE STRIJD OP DE LEEUWENROTS.

Toen de beide mannen den volgenden morgen goed uitgerust opstonden, was het nog duister. Toch kon men tamelijk ver zien, door de werking van de sneeuw. Terwijl zij zich zoo goed mogelijk wat reinigden met een paar handen vol sneeuw, vroeg Brand :

— Wat waren eigenlijk je gedachten over mij, Henderson, toen je de hut leeg vond?

— Wel, mijnheer Brand, eerst begreep ik het niet goed, maar bij het zien van die twee doode schelmen doorzag ik de zaak! U was er zeker niet geweest, toen de schobbejakken Mylord overvielen, en u was dadelijk erop uitgetrokken, om te trachten, zijn spoor te hervinden. Ik begreep wel dat dat bijna onmogelijk zou zijn, vanwege den sneeuwval.

— En toch had ik de goede richting gekozen, James. Misschien, als ik nog een paar uren in Noordoostelijke richting was doorgegaan.

— Nu, het zal nu ook wel goed afloopen, mijnheer Brand! Mylord is zoo knap, dat hij de schooiers wel aan het lijntje zal weten te houden, totdat hij denkt, dat wij in de buurt kunnen zijn, riep Henderson vol vertrouwen uit. Zij

willen zeker een losprijs voor hem vragen, mijnheer Brand? Eerlijk gezegd begrijp ik niets van die ontvoering!

Brand schudde het hoofd en gaf ten antwoord:

— Het is iets anders, James! Mylord weet of meent tenminste te weten, waar zich het goud bevindt, dat de ongelukkige Silfax verstopt had. En dat willen de bandieten nu uit hem trachten te krijgen! Ik denk — door martelingen!

Henderson liet een sissend geluid hooren, en balde zijn verschrikkelijke vuisten.

— Nu begrijp ik het beter, mijnheer Brand! Dat zal hun berouwen! Dan is het goud zeker op de Leeuwenrots?

— Zoo is het, James!

En nu deelde Brand alles aan Henderson mede, wat er in het hol van den waanzinnige was voorgevallen, en op welke wijze deze de plek had aangeduid, waar het goud zich moest bevinden.

Ondertusschen hadden de twee mannen vuur aangelegd, en een stuk van het meegenomen berenvleesch gebraden. Zij dronken er thee bij,

wel is waar zonder suiker, maar daarom niet niet minder weldoende door haar warmte. De koude was nog toegenomen. Chopin, ofschoon hij was losgemaakt, had de mannen geen oogeblik verlaten. Hij scheen wel te begrijpen, dat bij hen thans zijn redding lag. Vooral voor Brand, die hem had verbonden, scheen het schrandere dier groote vriendschap te gevoelen, en hij staaarde hem, de groote kop op de voorpooten uitgestrekt, onophoudelijk aan met zijn donkere oogen. Ofschoon half verwilderd reeds, scheen het dier het gezelschap van den mensch toch niet te kunnen ontberen.

Het dier kreeg een gedeelte van het overgelaten vleesch, en een keihard stuk brood, dat het echter met het grootste gemak tusschen zijn blinkendwitte, vreeselijke tanden vermaalde, en toen werd de tent afgebroken en opgerold, en de twee mannen begaven zich op weg, terwijl de hond onmiddellijk opstond, en hen volgde.

— Hoe ver zouden wij ongeveer van de rots verwijderd zijn, mijnheer Brand? vroeg Henderson, toen zij eenige stappen hadden gedaan, langs den voet van den lagen heuvel.

— De afstand kan van deze plek af nauwelijks meer dan vier uren gaans bedragen, James! Ende hemel geve, dat Mylord het tot nu heeft weten uit te houden.

— Dat heeft hij zeker! Hij rekent stellig op ons, daarvan ben ik overtuigd.

— Misschien op mij, vriend Henderson, maar op jou kan Mylord niet rekenen, daar hij immers volstrekt niet weet, dat je de gelukkige ontmoeting met kapitein Mellony hebt gehad.

— Des te grooter zal de verrassing voor hem zijn! riep Henderson met zijn breedsten lach. Ik geloof aan voorgevoelens, mijnheer Brand — en op dit oogenblik zegt zoo'n voorgevoelen mij, dat wij Mylord binnen eenige uren zullen terugzien!

— Ik hoop het, James! En nu reeds druk ik je op het hart, de grootste voorzichtigheid in acht te nemen! Wij hebben met sluwe kerels te doen, die zich door niets laten terughouden om hun doel te bereiken. Er zijn er zeker acht en misschien wel tien, en een revolverschot is maar al te spoedig gelost! Daarenboven hebben zij honden bij zich, die spoedig onze aanwezigheid zouden verraden, als wij niet zorgen, boven den wind te blijven! Je belooft me dus, dat je volstrekt niets onderneemt op je eigen houtje?

— Ik belooft het, mijnheer Brand! U is om zoo te zeggen de generaal, en ik ben de adjudant!

En wat den hond betreft — die gebruiken wij als een éclauteur.

— Wij zullen wel zien, James! hernam Brand. En laten wij nu voortmaken, want misschien zijn de minuten kostbaar! Als de bandieten inzien, dat Mylord hen bedrogen heeft, dan zullen zij misschien een vreeselijke wraak nemen! Vooruit dus!

Een paar uren liepen de twee mannen op sneeuwschoenen voort, zonder veel te spreken, en zonder dat er iets bijzonders gebeurde.

Een paar malen waren er in hun onmiddellijke nabijheid sneeuwhoenders opgevlogen, en Brand had moeite, zijn jachtlust te bedwingen, maar hij durfde nu niet meer schieten, uit vrees dat de bandieten het mochten hooren. Niemand immers kon zeggen, waar hun troep zich thans bevond. Zij waren sedert eenige oogenblikken weder een van die bosschen binnen getreden, hoofdzakelijk bestaande uit pijnboomen, en waarvan de bodem golvend was.

Hier moesten zij dus heel voorzichtig zijn, want wie kon zeggen, of zich niet achter een van die lage kammen het kamp der bandieten bevond! De twee mannen keken dus scherp uit naar verschijnselen van rook, en luisterden met de grootste aandacht. Het werd zeer langzaam licht, en over een uur zou de zon zich boven de kim vertoonen. Dat ze in de goede richting liepen betwijfelde Brand geen oogenblik. Hij herkende duidelijk eenige plekken, die Raffles en hij voorbij waren gekomen, toen zij een paar dagen tevoren hun onderzoekingsstocht naar het hol van den krankzinnige ondernamen. Hier was het een groepje boomen, daar was het een rotsblok van eigenaardigen vorm.

Natuurlijk zochten de beide mannen ook naar een spoor op den bodem, maar zij vonden niets anders dan de indrukken van wolvenklauwen en die van elandshoeven. Brand had de hond aangeliend, uit vrees dat hij plotseling vooruit mocht stormen, en hij lette aandachtig op de gedragingen van het dier. De wind, hoewel weinig krachtig, was op dit oogenblik in hun richting. Chopin gaf echter niet het minste blijk, dat hij iets verdachts in de omgeving bespeurde. Hij liep rustig mede, en dat was wonderlijk genoeg voor een hond, die zeker nooit het gebruik van de lijn had gekend. Zijn wonde was zoo goed als genezen, en spoedig zou hij weer de oude zijn. En als Brand naar hem keek, huiverde hij even — het was dezelfde hond, die nu zoo rustig naast hem liep, die met een enkelen, scheurenden ruk van zijn verschrikke-

lijk gewicht een mensch had gedood.

Zij trokken nog een half uur verder, niet ver van den zoom van het bosch, toen Brand plotseling stil stond.

Hij begreep dat het scherm was opgegaan voor het laatste bedrijf van het drama. Want op ongeveer een kilometer afstand steeg heel zwak een dun, blauw rookwolkje ten hemel. Het moest afkomstig zijn van een of ander kampvuur, niet ver van den Leeuwenrots, waarvan de beide mannen den top nu en dan zagen heenschemen door het geboomte.

Niets anders was te zien dan dat dunne rookzuiltje, dat bijna rechtstandig opsteeg, want zooals gezegd, er was bijna geen wind.

— Dat moeten zij zijn, Henderson! zeide Brand zacht, als vreesde hij, zelfs op dien afstand te worden gehoord. Wij zullen eerst zoo voorzichtig mogelijk naderen, en dan eens krijgsraad houden. Meer dan ooit is hier de eerste klap goud waard! Misschien is Mylord wel geboeid, en dan vrees ik dat het noodig zal zijn, tot den avond te wachten. Want als zij zien dat het spel verloren is, zouden zij hem wel eens een kogel door het hoofd kunnen schieten!

Henderson verbleekte, en zijn tanden knarsten van woede.

— Laten wij in ieder geval den toestand gaan opnemen, mijnheer Brand, Ik geloof dat ik onmogelijk zou kunnen wachten tot het vallen van de duisternis!

— Vooruit dan, en denk er om — iedere onvoorzichtigheid kan Mylord het leven kosten!

Zij gingen vorwaarts, zooveel mogelijk de rookzuil in het oog houdend, die nu en dan verdween achter een terreinplooi, en zij droegen daarbij zorg, zooveel mogelijk tusschen de boomen te blijven.

Zij deden bijna een half uur over een afstand, die zeker niet meer dan tien minuten gaans bedroeg.

En tenslotte waren zij zoo dicht bij, dat zij nu en dan een ruwen lach of een luider kreet konden vernemen. Op dat tijdstip waren zij aan den voet van een kleinen heuvel, niet veel meer dan een aardbult, ongeveer twaalf meters hoog, en spaarzaam met boomen e beplant, behalve aan de zijde die afdaalde naar de vlakke, waar het kamp der bandieten moest zijn, en die volkomen vlak was. Op nauwelijks tien meters van hen af waren de overblijfselen zichtbaar van een hut van ruwe planken, die bijna geheel in elkaar was gevallen.

Wij moeten op den top van dien heuvel klimmen, Henderson, zeide Brand zacht. Die

is zeker niet verder dan vijftig meters van het kamp verwijderd. Ik zal den hond vasthouden. En de hemel geve, dat hij niet gaat blaffen! Neem je geweer — en wees voorzichtig!

Niet zonder moeite klommen zij tegen de helling op, tot zij bijna den top bereikt hadden. Daar hielden zij halt, en bestrooiden hun donkere bontmutsen en hun schouders met sneeuw, om zoo weinig mogelijk tegen de omgeving af te steken.

Zij wierpen zich op hun buik en heschen zich heel voorzichtig nog wat hooger op. En plotseling overzagen zij het geheele kamp. Het bevond zich aan den voet van den Leeuwenrots. Er brandde een groot vuur, waaromheen vier kerels en een vrouw gezeten waren. De slede stond er dicht bij, en de honden lagen rustig in een kring om het vuur heen. Zij hadden blijkbaar zooveel pas hun maal gedaan. Op de helling van den Leeuwenrots waren een paar gedaanten zichtbaar, die blijkbaar ergens naar zochten. Want hooger naar den top was er nog een te zien.

En tegen de slede leunend zat Raffles, rustig als steeds. Brand zag dadelijk dat zijn polsen met een touw aaneen waren gebonden, maar dat zijn beenen vrij waren. Hij at kalm van een stuk brood, en bracht daarbij telkens zijn geboeide handen naar zijn mond, tegelijkertijd. De vrouw scheen nu en dan iets tegen hem te zeggen met een schellen lach, maar Raffles antwoordde niet, en at rustig verder.

Brand nam dit alles zeer nauwkeurig waar, terwijl alleen zijn muts en zijn oogen boven den heuveltop uitzagen. Hij had Chopin gedwongen, achter hem te gaan liggen. Henderson verschool zich zoo goed mogelijk achter een boomstomp, klaar om te handelen. De helling naar beneden was tamelijk stijl, en met steenharde sneeuw bedekt.

Brand begreep wel, dat het een waagstuk was, maar hij deed toch heel zachtjes het gefluit hooren van een merel, het afgesproken sein, in alle landen ter wereld. Merels komen er in deze streken en in dat jaargetijde niet veel voor, maar gelukkig scheen geen van de bandieten dat te beseffen. Raffles begreep het daarentegen des te beter. Dat bleek uit zijn handelingen.

Zonder dat iets zijn verbazing of vreugde verried deed hij een laatsten hap in het brood, wierp het weg, geeuwde, en reikte zich uit, de vingers ineem geklemd, en zijn vuisten zoover mogelijk boven het hoofd heffend.

En zoo bleef hij zitten, als in afwachting. In het eerst begreep Brand de beteekenis van dat gebaar niet — en toen werd het hem aan-

stonds duidelijk! Hij onderdrukte uit alle macht een siddering, en toen bracht hij zijn mond bij het oor van Henderson, en fluisterde:

— Maak je gereed — wij gaan uitvallen! Doe je sneeuwschoenen af, want die zouden ons remmen. Neem dien rooden kerel op den korrel, die het dichtst bij Mylord zit. Wacht mijn bevel, af voor je schiet! Ik zal tegelijkertijd op het touw mikken, waarmede de polsen van Mylord gebonden zijn! Daarna schieten wij allebei nog een keer, en dan laten wij ons op onze hurken naar beneden glijden, en vallen zoo midden tusschen den troep! Opgepast!

De twee mannen gespten hun sneeuwschoenen los, en brachten hun geweer aan den schouder. Brand was zonder twijfel de beste schutter van hen allen — maar nooit had hij zulk een afschuwelijke vrees gevoeld om mis te schieten. Als zijn kogel den pols van Raffles trof, was alles verloren! Er was maar een zeer kleine speling tusschen diens beide handen, zeker niet meer dan een centimeter!

Hij mikte met de grootste zorgvuldigheid, en toen riep hij luid:

— Nu!

Op hetzelfde oogenblik schoot hij. Tegelijkertijd knalde het schot van Henderson. De man met het vuurroode haar maakte een zonderlingen sprong, en viel voorover, bijna in het vuur, zoodat een van zijn makkers hem haastig aan de beenen moest terugtrekken.

Brand slaakte een juichkreet. Het schot was raak geweest! Raffles gaf een heftigen ruk — en het touw brak! Sneller dan de gedachte sprong hij toen op een van de kerels bij het vuur, en rukte de revolver uit den lederen holster boven zijn rechter heup. De kerel die zijn getroffen makker van den vuurdood had gered slaakte een gebrul van woede, en liet hem los, om zelf zijn zwaren Colt te trekken. Hij schoot van de heup af, om tijd te sparen, en dat was zijn noodlot, want zijn kogel schampte Raffles slechts den schouder. Deze vuurde terug, en de man greep wild in de lucht, en plofte ter aarde, met wijd uitgespreide armen.

Daarboven knalden nogmaals de Remingtons. Henderson miste in de opwinding, maar Brand trof nog een man in den arm. Het volgende oogenblik waren zij opgesprongen, namen een aanloop, lieten zich op hun hurken neer, en gleden met een sneltreinvaart langs de helling omlaag, tot op een paar schreden van het vuur, terwijl Chopin met groote sprongen volgde, en onmiddellijk op zijn manier aan het

werk ging. Het geheele tooneel speelde zich in weinige minuten af. Van de vier mannen om het vuur waren er twee op slag gedood, de derde was zwaar gewond, en de vierde had een kogel door den arm. De vrouw stond als er versuft bij, niet in staat om zich te verroeren, half verlamd door schrik en woede.

De hond stond op het punt, zich op den gewonde te werpen, maar een luid bevel van Raffles deed hem aanstonds neerliggen.

Intusschen waren de kerels op de helling van den Leeuwenrots op het schieten opmerkzaam geworden, en hadden zich dadelijk plat neergeworpen. Zij hadden hun geweren meegenomen, en begonnen onmiddellijk te vuren op de aanvallers, die haastig dekking moesten zoeken achter de slede. Henderson had de vrouw naast zich neergetrokken, tamelijk ruw, met de woorden:

— Blijf daar niet staan, jij helleveeg! Of wil je door je eigen kornuiten als een konijn worden neergelegd?

De mannen daarboven bleven als dol schieten, en het regende kogels in de buurt van de slede.

Brand maakte gelegenheid van een oogenblik dat een der schutters zijn hoofd wat teveel ophief, en vuurde.

De man daarboven kwam in knielende houding overeind, en plotseling neigde hij voorover, en stortte, om en om buiteland, van den hoogsten top van de rots omlaag.

Toen pas gaven de twee anderen de partij verloren. Men zag hen haastig achteruit kruipen, tot achter een rotsblok, en toen verdwenen zij geheel uit het gezicht.

Toen ging Raffles zwijgend den gewonden man verbinden, en de vrouw kreeg bevel, op de slede plaats te nemen. Chopin zou een geduchte bewaker zijn!

Voor de dooden werd een graf in de harde sneeuw gegraven, en toen brak de tijd aan, om zich te overtuigen, of Silfax niet gelijk had.

De tweelingen waren al heel spoedig gevonden. Drie uren na zonsopgang trof het einde van de schaduw van den langsten boom een punt van de rots. Het aantal schreden werd zorgvuldig afgemeten.

En Silfax had niet geijld — op den bodem van een duistere, smalle schacht vond Raffles een zak met goudkorrels en grootere brokjes, die zeker wel zestig kilo woog.

Het werd duur betaald, Brand, zeide Raffles ernstig. Maar dat wordt goud steeds en overal!

Die bandieten daar in den harten grond hebben het spel willen spelen — en zij hebben het verloren! Ook wij hadden de verliezers kunnen zijn! Tien minuten later was de slede onderweg naar de blokhut van Hale, waar de gevangenen

zouden blijven totdat de politie van Fort Joekon ze zou komen halen.

Toen die verscheen, waren „Graaf Palmhurst” en zijn vrienden naar het Noorden getrokken.

Een Dubec is de winner!

De volgende aflevering bevat:

DE GESTOLEN CLAIM

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885